

OOM MAGAZINE

— 80 jaar ongewone verhalen —

BUSH-PILOT IN NAMIBIË

Tijdens zijn avontuur als bush-pilot in Namibië valt Haagse stadsjongen Daan van de ene verbazing in de andere

LUXE OP 20M2

Koen en Renske bouwden hun eigen tiny house vol creatieve oplossingen, zonder in te leveren op luxe

TRANSPORT CONSULTANT

Matthijs is Critical Care Transport Consultant: 'Met respect en een lach bereik je veel meer'

OOM Een rijke geschiedenis

Een bijzondere verzekeringsmaatschappij,
opgericht in de oorlog, die steeds opnieuw
voorziet in een behoefte die nergens
anders te verzekeren is.

Dat is OOM al 80 jaar lang.

EDITORIAL

Marga Purvis,
algemeen directeur
OOM Verzekeringen, is ooit
begonnen als fysiotherapeut vanuit
de behoefte om mensen te helpen.
Helpen doet ze nog steeds het liefst
en dat vertaalt ze al meer dan tien
jaar naar een persoonlijke aanpak
richting medewerkers en
klanten.

Dromers, avonturiers, expats, tinyhousebewoners, studenten, recyclingbedrijven, emigranten, strandpaviljoenhouders en wereldverbeteraars geven ons al tachtig jaar ongewone verhalen. Dit zijn onze klanten die het lef hebben om te gaan doen wat ze écht willen. Zij zijn het daadwerkelijke gezicht van OOM Verzekeringen. En wees nou eerlijk, waarom zouden we die verhalen niet met iedereen delen? Daarom hebben we, om ons jubileumjaar te vieren, dit magazine gemaakt. Vol met mooie en hopelijk ook inspirerende verhalen van mensen die hebben doorgepakt om daar te komen waar ze nu zijn.

Uit alle bijzondere verhalen blijkt dat vrijheid hoog in het vaandel staat. Ik ben trots dat wij als verzekeraar deze verhalen kunnen ondersteunen, door de Hollandse zekerheid te bieden als dat nodig is. Of dat nu in een oorlog is, tijdens een nieuw avontuur of een pandemie.

En dat doen we al tachtig jaar. Al die jaren voorzien we in een verzekeringsbehoefte waar de tijd om vraagt, van oorlogsschade tot aan een verzekering voor een tiny house. Door te luisteren naar de verhalen van onze klanten kunnen we ook oplossingen blijven aanbieden. Dat maakt ons verzekeringspalet zo divers. Hoe ons bedrijf er over tachtig jaar uitziet? Geen idee. Voor onze klanten, die juist de vrijheid opzoeken, zou het gek zijn als wij de toekomst vastleggen. Al tachtig jaar bewegen wij mee met onze klanten en dat zullen we blijven doen.

*Veel
leesplezier.
Marga*

In dit magazine

INTERVIEW

06

BUSH-PILOT IN NAMIBIË

Haagse stadsjongen Daan Spruit leeft een leven vol avontuur als bush-pilot in Namibië

INTERVIEW

CRITICAL CARE TRANSPORT CONSULTANT

46

Matthijs van Gelder is Critical Care Transport Consultant: 'Met respect en een lach bereik je veel meer'

OVER OOM

16 TIJDLIJN OOM

Laat je verrassen door de rijke geschiedenis van een ongewone verzekeraar

34 GETALLEN

OOM verzekeringen in getallen

79 BLIJ!

Hier worden wij blij van

EN VERDER

54 STUDENTENPASPOORT

Twee portretten van buitenlandse studenten in Nederland

77 OOK 80

Adrian van Pelt viert dit jaar zijn tachtigste verjaardag en is al bijna 30 jaar een trouwe klant van OOM

CORONADOSSIER

Mini-interviews 56

Nederlanders in het buitenland ten tijde van de corona-uitbraak

Geen inkomsten, geen eten 70

Jolanda Bijl verleent noodhulp in Nepal

EPICENTRUM NYC

64

Regisseur Tjebbo Penning: "Corona heeft New York behoorlijk hard geraakt"

20

IN BEELD

Oer-Hollandse favorieten van Nederlanders in het buitenland

36

IN BEELD

Verzekerde objecten met een bijzonder risico

COLUMNS

35 CHANTAL DEEN

Live marktonderzoek en eerlijke antwoorden

76 MYRIAM VAN MALLEGHEM

Zorg in de VS een totaal ander systeem

INTERVIEW

26

LUXE OP 20 M²

Koen en Renske bouwden hun eigen tiny house

VAN JONGENSROOM NAAR EEN LEVEN VOL AVONTUUR

FOTOGRAFIE: Levien van der Haug / Daan Spruit

Haagse stadsjongen Daan Spruit (31) vloog op zijn 28e naar Namibië om aan de slag te gaan als bush-pilot. Tijdens dit grote avontuur viel hij van de ene verbazing in de andere.

“Uiteindelijk landden we veilig en kreeg ik een groot applaus van mijn Amerikaanse passagiers. Zij hadden geen idee hoe close het was geweest. Ik reageerde heel rustig, maar ben wel even uitgestapt en de hoek om gelopen om stoom af te blazen. De adrenaline gierde door mijn lijf.”

Piloot worden, het was altijd al mijn jongensdroom. Net als mijn opa wilde ik vliegen voor KLM en de mooiste plekken op de wereld zien. Supertrots was ik toen het me lukte: in 2012 studeerde ik af aan de ASL Flight Academy in Maastricht. Maar de tijd bleek niet gunstig voor een net afgestudeerde piloot. Veel mensen zaten zonder baan en de piloten met ervaring lagen voor het oprapen. Ik zocht ander werk en ging aan de slag als beleidsondersteuner voor de Gemeente Den Haag en zette later nog samen met een vriend een eigen schoenenmerk op.

Een ongepland gesprek

Toen ik met mijn moeder een reis maakte door Tanzania kwam ik voor het eerst in aanraking met bush flying. Ik zat in de co-pilot seat toen de piloot onverwacht uit moest wijken, omdat er gnoes op de landingsbaan liepen. Toen dacht ik meteen: wauw, dit is ook wel wat voor mij! Ik deed wat research en liet het weer rusten. Tot ik twee jaar later door Zuid-Afrika reisde. Daar kwam ik in contact met een bedrijf uit Namibië, waar ik meteen op sollicitatiegesprek mocht komen. Totaal ongepland vloog ik vanuit Kaapstad op en neer voor het interview. Zes weken later kon ik beginnen als bush-pilot.

En zo kwam ik op 5 april 2017 aan in Windhoek, waar mijn avontuur begon. Ik had mijn vliegmaat Jan meegenomen, want het bedrijf kon nog wel een piloot gebruiken. We verbleven in een pilotenhuis waar al twee andere piloten woonden. Er was nog één kamer vrij die Jan en ik moesten delen. Tijdens onze opleiding in Maastricht woonden we ook samen, dus we waren wat gewend. Als Jan ook zou worden aangenomen, zouden we met de tijd wel wat anders regelen. Dachten we. Mijn bed was hartstikke doorgezakt dus ik schoof er wat Zweedse boeken van mijn voorganger onder. Jan sliep op een matras op de grond. Dat kun je je in Nederland niet voorstellen, maar in Namibië maakte het allemaal weinig uit.

De dag na aankomst startte meteen mijn eerste privé-safari waar ik op ingewerkt werd. Op zo'n safari van gemiddeld acht dagen, vlieg je in een Cessna 210 twee tot vier toeristen van lodge naar lodge. Een bijzondere ervaring, want je krijgt echt een band met de mensen die je vliegt. Vaak dineer je met ze en ga je mee met de activiteiten. Je bent een soort gids van hun avontuur. De gasten komen overal vandaan: Duitsland, Zwitserland, Nederland, Engeland, Amerika, Australië, Canada. Over het algemeen kiezen leuke, vlotte mensen voor zo'n safari. Mensen met een verhaal die vaak al meerdere plekken van de wereld hebben gezien.

*“Tsja, we hebben
het hier niet over een
Boeing”*

“Ik heb me regelmatig zo’n naïeve stadsjongen gevoeld”

Open ogen

In mijn inwerkperiode ging er een totaal nieuwe wereld voor me open. Ik kwam op de meest afgelegen plekken en maakte kennis met landingsbanen van onder andere grind, zand, zout, gras en stenen. Ik leerde dat ik de landingsbaan altijd moest checken op kuilen en plassen. En dieren. Want wanneer er geen hek omheen stond, moest je eerst heel laag overvliegen om de dieren weg te jagen. Op bepaalde plekken wikkelden we zelfs doortakken om de banden, anders werden ze aangevreten door hyena’s.

Maar niet alleen dieren zorgden voor chaos. Op de landingsbaan in het stadje Opuwo liep en reed van alles rond: locals, geiten en zelfs mensen die autorijles kregen. Ook daar vlogen we eerst heel laag over de baan om te laten weten dat we eraan kwamen. Dan zag je mensen bukken en geiten overal heen rennen. Na de landing gaven we een local wat geld om op ons

vliegtuig te passen, want we bleven er altijd maar kort. Wanneer we terugkwamen lag diezelfde local vaak te slapen onder je vliegtuig.

En zo leerde ik al snel om te gaan met allerlei nieuwe, onverwachte situaties en de Namibische cultuur. Namibië is een heel relaxt land. Het is dun bevolkt en omdat het een oude Duitse kolonie is geweest, komen er meerdere culturen samen. Het verschil tussen arm en rijk is er groot. En dan kom jij met je westerse gedachte dat iedereen gelijk is. Dat is in Afrika gewoon niet zo merkte ik al snel. Dat ik iedereen hetzelfde aansprak, waren de mensen dan ook niet gewend. Maar het werd ontzettend gewaardeerd. Zo ging ik heel goed om met de jongens die onze vliegtuigen schoonmaakten, dat was heel leuk. In andere situaties moest ik juist wat harder zijn, ondanks dat het niet in mijn aard zit. Wanneer ik in de *middle of nowhere* stond en mijn creditcard niet

werkte bijvoorbeeld. Dan wilden ze me aan de grond houden, maar ik vloog gewoon weg en beloofde dat mijn bedrijf het wel zou regelen. Ik leerde snel, maar ik heb me regelmatig zo’n naïeve stadsjongen gevoeld. Zo zat ik een keer bij een lodge wat te chillen met de staf en tilde ik een steen op. Werd ik door een meisje van zeven aangesproken of ik gek was. Er zitten namelijk vaak schorpioenen onder stenen. Op zo’n moment voel je je zo klein. Ik houd best van avontuur, maar wat in Namibië normaal is, was voor mij helemaal niet normaal.

3 jaar, 1000 vluchten

De eerste keer dat ik alleen vloog, voelde heel spannend en machtig tegelijk. Het is niet te vergelijken met vliegen voor een airliner, want alles komt op jou neer. Je moet echt *out of the box* kunnen denken en iedere keer in je eentje opnieuw een plan maken. Ik heb van alles meegemaakt. Zo ben

je als piloot verantwoordelijk voor het gewicht en bereken je aan de hand van het lichaamsgewicht van je passagiers je route, brandstof en hoeveel bagage er mee mag. Zie dan maar eens uit te leggen dat die rugzak van 7 kilo niet óók nog op je schoot kan. Tsja, we hebben het hier niet over een Boeing. Ik had ook wel eens passagiers die zo misselijk werden dat ze op de eerste vlucht al het hele vliegtuig onder spuugden, terwijl we nog acht vluchten te gaan hadden die week. In zo’n geval stelde ik in overleg de vluchttijden bij en vertrokken we vroeg in de ochtend, omdat er dan minder turbulentie was.

Het meest heftige wat ik ooit meemaakte, was toen ik tijdens een landing oog in oog kwam met een groep zebra's. Vlak voordat mijn wielen de grond raakten, sprong de groep zebra's uit de bosjes op de baan. Ze keken me aan en bleven verstijfd staan. Mijn eerste reflex was fullpower weer omhoog. Ik vloog vlak over ze heen, raakte ze bijna. En dat wil je echt niet meemaken. Die beesten wegen honderden kilo's, als je die raakt dan ga je over de kop. Vervolgens heb ik twee rondjes extra gevlogen en ben ik heel laag overgevlogen om de zebra's weg te jagen. Uiteindelijk landden we veilig en kreeg ik een groot applaus van mijn Amerikaanse passagiers. Zij hadden geen idee hoe close het was geweest. Ik reageerde heel rustig, maar ben wel even uitgestapt en de hoek om gelopen om stoom af te blazen. De adrenaline gierde door mijn lijf.

Gelukkig zijn dit uitzonderingen. In drie jaar tijd heb ik 1200 uur gevlogen en rond de 1000 vluchten gemaakt. En precies voor dit soort uitzonderingen ben je er als piloot. Hier ben ik voor opgeleid. Ik heb nog nooit een noodlanding hoeven maken, maar wel verschillende technische storingen gehad, zoals een defect aan de motor van het landingsgestel. Dan moest ik handmatig mijn landingsgestel uitpompen en dat deed ik dan op zo'n manier dat mijn gasten het niet doorhadden. Maar zelfs wanneer je een motorstoring hebt zijn er in Namibië genoeg plekken waar je veilig een noodlanding kunt maken. Ik raakte gewend aan deze manier van vliegen en heb me opgewerkt van junior pilot naar safety officer en ben uiteindelijk chieft pilot geworden. Als safety officer schreef ik veiligheidsrapporten en maakte ik risicoanalyses. Als chieft pilot was ik de manager tussen de directie en de piloten en leidde ik de nieuwe piloten op.

“Ik vloog vlak over ze heen en raakte ze bijna”

Ultieme vrijheid

Jan werd ook aangenomen, maar ging na een jaar terug, omdat hij een baan in Nederland aangeboden kreeg. Al die tijd hebben we samen op onze krakkemikkige kamer geslapen en de grootste avonturen beleefd. Tijdens de safari's sliepen we in de meest luxe lodges - gemiddeld waren we zo'n twintig dagen per maand weg. Maar na zo'n luxe week had ik altijd weer zin om thuis te komen in ons pilotenhuis en met Jan op de kamer te chillen. We genoten van het mooie weer en gingen regelmatig de kroeg in. Daar was altijd wel iemand met een mooi verhaal. Vaak van die grote Afrikaanse boeren die heel trots zijn op hun cultuur. Dan raakte ik aan de praat

“Het was er totale chaos”

en werd ik uitgenodigd voor een braai (een soort Afrikaanse barbecue) op hun farm. Als je dan kwam vonden ze dat zo leuk dat je de week erop mee mocht vissen of schieten. Met Jan ben ik zelfs een keer in de grootste township van Windhoek beland met een collega die er vandaan kwam. Het was er totale chaos. Zoveel mensen en auto's door elkaar, er zat geen lijn in. We woonden er een voetbalwedstrijd bij, maar ik werd ook bestolen van mijn telefoon. Dat soort ervaringen zijn rot, maar maken je wel weerbaarder. Ik heb zulke lessen gewoon nodig.

De stap om naar Namibië te gaan is absoluut de beste stap in mijn leven geweest. Dat gevoel van avontuur toen ik aankwam in Namibië en alles nieuw voor me was. Ik moest eerst echt wel wat tegenslagen overwinnen, maar dat heeft me heel sterk gemaakt. Ik merkte ook dat ik er goed in werd, in het flexibel omgaan met allerlei mensen en situaties. Tel daar het uitgestrekte landschap

en alle safari's nog eens bij op en je hebt het ultieme gevoel van avontuur en vrijheid. Ik heb de mooiste dieren gezien. We gingen te voet op zoek naar cheeta's en zagen olifanten, neushoorns en leeuwen van dichtbij. Eén keer liep ik vanaf mijn tent naar de braai-area en kwam er een safari jeep aanscheuren met de mededeling dat ik snel in moest stappen. Er liepen twee leeuwinnen in ons kamp!

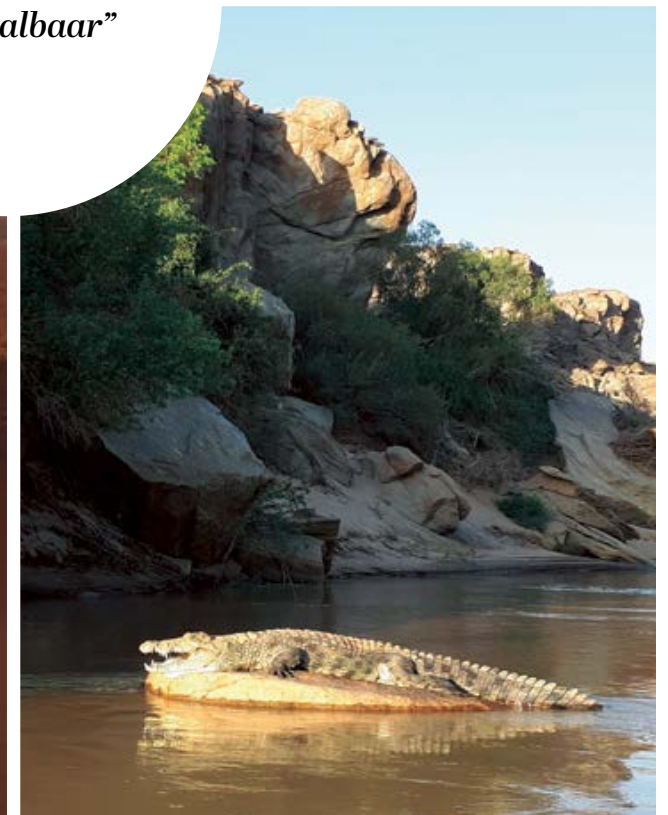
De sfeer onderling met de andere piloten was ook altijd goed. Soms mochten we een 4x4 van de lodge lenen, laadden we een koelbox met hapjes en drankjes in en gingen we gewoon zelf op pad. Dan reden we met een paar piloten naar een mooi uitzichtpunt en genoten van de zonsondergang. Die

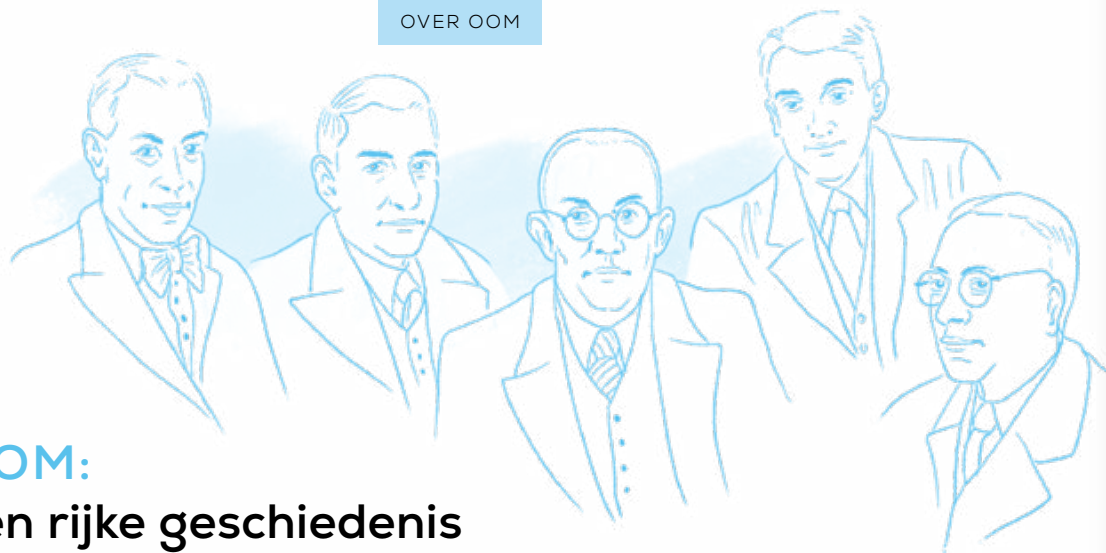
momenten zijn onbetaalbaar. Natuurlijk miste ik mijn familie en vrienden soms wel, maar tegenwoordig houd je zo makkelijk contact met elkaar. En met mijn ouders heb ik een volledige safari gedaan van een paar weken, waarbij ik ze overal heen heb gevlogen. Dat was ook heel speciaal. Na drie jaar merkte ik dat het me allemaal redelijk makkelijk afging. Het gevoel dat ik in Namibië ervoer toen ik alles nog aan het ontdekken was, wilde ik weer opnieuw ervaren.

Vandaar dat ik kort geleden de overstap heb gemaakt naar Jamaica, een totaal nieuwe en andere plek. Ik heb geen idee hoe me dat gaat bevalen, maar het idee dat ik gewoon weer vertrek als het tegenvalt is heel prettig. Er ligt vast wel weer een nieuw avontuur

op mij te wachten, al is het niet in Jamaica dan wel ergens anders. Dat ik zo kan denken is voor mij de puurste vorm van vrijheid. En dan is het wel heel prettig dat ik me geen zorgen hoeft te maken om mijn verzekering. OOM sluit precies aan bij mijn bijzondere situatie en levensstijl en zo kan ik zonder zorgen genieten van die ultieme vrijheid. ●●

“Die momenten zijn onbetaalbaar”

OOM: een rijke geschiedenis

Een bijzondere verzekeringsmaatschappij, opgericht in de oorlog, die steeds opnieuw voorziet in een behoefte die nergens anders te verzekeren is. Dat is OOM al 80 jaar lang. Wandel mee langs de tijdlijn van OOM en laat je verrassen door de geschiedenis van deze ongewone verzekeraar.

5 MEI 1945

Bevrijding. Drie weken na de bevrijding houdt de Raad van Toezicht en het bestuur hun eerste naoorlogse, gezamenlijke vergadering in Delft, waarbij door de voorzitter de wens wordt uitgesproken dat de definitieve schadeafwikkeling en daarna de beoogde liquidatie van de maatschappij een vlot verloop zullen hebben. Niet wetende dat er door allerlei praktische en bureaucratische moeilijkheden een langdurige schadeafwikkeling zal volgen.

16 APRIL 1942

Het verzekerde kapitaal in Afdeling A bereikt de Fl 5.000.000.000,-. Een astronomisch bedrag voor die tijd.

27 AUG 1952

Oprichter A.A.B. Böcker overlijdt onverwacht.

1953

Na de Watersnoodramp wordt Afdeling O opgericht voor schade door overstroming. Tegenwoordig wordt dit niet meer verzekerd.

“Voor mensen die ongewone risico's durven nemen en gewoon goed verzekerd willen zijn”

16 JULI 1940

Oprichting van de Onderlinge Oorlogsschadeverzekering Maatschappij te 's-Gravenhage. Alphonsus Böcker, al jaren werkzaam in de verzekeringsbranche, roept een aantal zakenvrienden bij elkaar en richt met een startkapitaal van 500 gulden de Onderlinge Oorlogsschadeverzekering Maatschappij op. Het voornaamste uitgangspunt is het gezamenlijk dragen van risico. OOM onderscheidt zich door in heel Nederland actief te zijn en zet tussenpersonen in die beloond worden met provisie. Er wordt een overzichtelijke administratie gevoerd en schade wordt snel uitgekeerd.

OOM start met twee afdelingen. Afdeling A: bestemd voor het verzekeren van opstallen, inboedels en inventarissen van woonhuizen, winkels en boerderijen. Afdeling B: gericht op grotere en industriële risico's.

18 SEPTEMBER 1940

Afdeling A heeft al een verzekerd bedrag van Fl 160.000.000,- bereikt en Afdeling B een bedrag van Fl 20.000.000,-.

In de loop van de oorlogsjaren worden er steeds meer specialistische afdelingen opgericht, onder andere voor persoonlijke ongevallen, bedrijfsschaden en risico's in gevaarlijke zones, zoals stations en havens.

5 SEPTEMBER 1944

Op donderdag heeft het totaal van de verzekerde bedragen Fl 11.000.000.000,- bereikt. OOM heeft ruim 600 mensen in dienst. Tijdens de oorlog zijn de maatregelen tegen de Joden zeer ingrijpend geweest. Vanwege het gevaar worden veel thuiswerkers ingezet, veelal Joodse landgenoten of andere onderduikers. Voorzichtigheid is geboden. OOM zorgt goed voor zijn personeel, onder andere door op de zwarte markt voor bijvoeding te zorgen. Het is een extreem moeilijke tijd, maar onder de nog aanwezigen ontstaat een sterke band. Men helpt elkaar waar men kan.

1945

Er worden twee revolutionaire verzekeringsvormen ontwikkeld: de 'Ongevallen voor Zaken verzekering' en de 'Vrijwillige Sociale Zekerheidsverzekering'. Daarnaast blijft Afdeling M (de molestverzekering) bestaan voor deelnemers die deze na de oorlog niet willen beëindigen. Molest staat voor een gewapend conflict, burgeroorlog, opstand, binnenlandse onlusten, oproer of munitie.

1959

Afdeling V voor sub-standard risico's uit de ziektekosten-verzekeringsbranche wordt opgericht. Onder sub-standard risico's worden de risico's verstaan die zó veel kans op schade hebben, dat ze bij de gebruikelijke verzekeraars niet worden geaccepteerd.

1965

Afdeling B voor sub-standard risico's uit de brand- en inbraakbranches wordt opgericht (denk hierbij aan frietkramen, strandtenten en clubhuizen). De belangstelling blijkt groot. OOM is bereid risico's te accepteren, waarvoor deelnemers nergens anders dekking kunnen krijgen.

1981

De afgelopen jaren neemt de belangstelling van Nederlanders in het buitenland toe, vanwege de geboden werelddekking. In 1981 blijken de deelnemers van OOM verspreid over 45 landen te wonen.

2006

De nieuwe zorgverzekeringswet wordt aangenomen en die biedt ook werelddekking. Vanuit de directie wordt voorzichtig gecommuniceerd dat er wellicht geen bestaansrecht meer zou zijn voor OOM. Pas na de lancering van deze wet blijkt dat er toch nog een verzekeringsbehoefte is waar de nieuwe wet niet in voorziet.

2012

OOM lanceert de nieuwe Combinatiepolis, waarin meer maatwerk mogelijk is voor moeilijk verzekerde risico's. Nieuw zijn de specifieke dekkingen voor Koelschade en Waterschade en speciaal voor strandpaviljoens en strandhuisjes biedt OOM de nieuwe module Zeewater & Transport.

2013

OOM lanceert vernieuwde grensoverschrijdende studentverzekeringen, zowel voor Nederlandse studenten, stagiaires en au-pairs in het buitenland als buitenlandse studenten in Nederland.

2016

OOM introduceert een verzekering speciaal voor strandhuiseigenaren. Daarnaast bedient zij met de bestaande Combinatiepolis nieuwe trends zoals de tinyhousebeweging die langzamerhand ook in Nederland voet aan de grond krijgt.

16 JULI 2020

OOM bestaat 80 jaar

OOM
tachtig
jaar

1961

De naam wordt gewijzigd in Onderlinge Verzekerings-maatschappij O.O.M. te 's-Gravenhage om aan te geven dat de maatschappij niet langer uitsluitend molestrisico's verzekert.

1978

Het laatste schadebedrag uit de oorlog wordt uitgekeerd.

2002

De OOM Global Travellerverzekering wordt uitgebracht.

1987

Oprichting van de OOM Onderlinge Molestverzekering-Maatschappij UA.

2012

OOM Tijdelijk in het Buitenland en OOM Wonen in het Buitenland worden geïntroduceerd. Dankzij de 3 dekkingsvarianten sluiten ze nog beter aan bij de specifieke reden van verblijf.

Ook voor mensen die naar Nederland komen zijn er vanaf nu 2 nieuwe verzekeringen. Iemand die op een verblijfsvergunning wacht heeft vaak een andere verzekeringsbehoefte dan iemand die op familiebezoek komt.

2015

OOM heeft een team van 28 medewerkers in dienst en verzekerden in 170 landen.

2019

OOM introduceert de nieuwe Horecaverzekering, als aanvulling op de Combinatiepolis, om tegemoet te komen aan de specifieke wensen van horecaondernemers.

2020

Molest, bijzondere (brand-) risico's en complementaire ziektekostenverzekeringen zijn nog altijd de pijlers van OOM Verzekeringen. Alleen molest en vandalisme zijn tegenwoordig nog op onderlinge basis verzekerd. Met de ziektekostenverzekeringen richt OOM Verzekeringen zich nu vrijwel uitsluitend op Nederlanders in het buitenland of buitenlanders die naar Nederland komen. Voor deze doelgroepen biedt OOM ook een groot aantal schadeverzekeringen.

OER-HOLLANDSE FAVORIETEN

van Nederlanders in het buitenland

Veel klanten van OOM Verzekeringen wonen of werken in het buitenland. En wat mis je dan het meest uit je geboorteland?

Wij vroegen Nederlanders over de hele wereld wat zij als eerste doen, zodra ze weer voet op Nederlandse bodem zetten. Welke producten ze groots inslaan of waarvan het water ze al in de mond loopt bij de gedachte eraan...

FOTOGRAFIE: Marianne van der Quast

FIETSEN

Twee wielen, één zadel. Wind in je haren, over de grachten of door het bos, naar het strand of gewoon even snel naar de winkel: een Hollander kan niet zonder zijn fiets. Het lijkt zo gewoon, iedereen heeft toch wel minimaal één fiets thuis. Niet alleen het gevoel, maar ook het praktische nut wordt gemist. De fiets blijkt bij velen diep te zitten.

BRUIN BROOD

Brood, daar zit wat in! Helaas is een verse, volkoren boterham niet overal vanzelfsprekend. Een Nederlander eet gemiddeld al gauw zo'n 4 sneetjes brood per dag en dan natuurlijk het liefst met Hollandse kaas, pindakaas of hagelslag. Dus als er nog een beetje plek over is, gaat er ook regelmatig wat oer-Hollands beleg van Calvé of De Ruijter mee in de koffer.

ECHT HEMA

De één gaat er heen voor de iconische rookworst of tompouce, de ander voor de kinderkleding en het ondergoed. Nederlanders gaan graag naar de Hema, omdat je er altijd wel iets leuks en bruikbaars vindt. Het heet niet voor niets de Hollandse Eenheidsprijzen Maatschappij. Gelukkig opent de winkelketen steeds meer vestigingen in het buitenland.

SNACKEN

Het is het eerste wat je doet, zodra je op Schiphol landt of juist het laatste voor je weer op het vliegtuig stapt: naar de snackbar. Vers gesneden, dikke frieten met een grote klodder mayonaise. Vaak vergezeld door een kroket of frikandel. Hoewel snackbars in het buitenland best een poging wagen, het is het toch altijd **nét** niet.

BLOEMEN

Een grote bos vers gesneden bloemen is toch puur geluk? En dan hoeven dat heus niet altijd tulpen te zijn. In het buitenland zijn verse bloemen vaak moeilijk te krijgen **óf** niet te betalen. In Nederland koop je ze gewoon op de markt, bloemenwinkel of nog beter: direct bij de kweker in een kraampje langs de weg. Vergeet vooral je kleingeld voor het geldkistje niet!

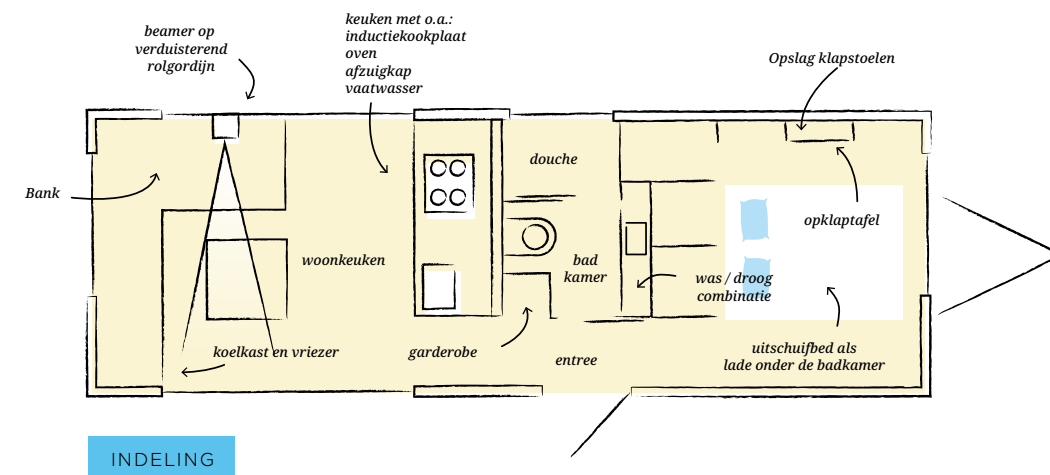

*“Het hoeft
allemaal niet zo
groot en moeilijk.
Maar het hoeft ook
niet primitief.”*

Luxe op 20 m²

FOTOGRAFIE: Marianne van der Quast

Wie denkt dat wonen in een tiny house gelijk staat aan *off-the-grid* of primitief heeft het mis. Koen **K** (31, architect) en Renske **R** (28, net afgestudeerd als docent Biologie) bouwden hun eigen tiny house, maar weigerden in te leveren op luxe. Wél wilden ze graag laten zien dat je niet veel ruimte nodig hebt om comfortabel te leven en dat er altijd een creatieve oplossing is.

- K** "In mijn dagelijks werk voor een architectenbureau teken ik villa's. Echt grote huizen met tien kamers, parkeergarages, mancaves en een zwembad onder het huis. Terwijl ik vind dat wij het nu ook heel luxe hebben, alleen dan op 20 vierkante meter."
- R** "Een grote oven was voor mij echt een must. Verder hebben we een vaatwasser, ruime badkamer en hoeven we niet via een trapje ons bed in."
- K** "Nee, kruipend naar bed via een loft hadden we op Renskes studentenkamer al gehad!"

Op diezelfde studentenkamer, in de wijk Lombok in Utrecht, tekenden Koen en Renske hun eigen tiny house op wielen. Vanuit een creatief proces en omdat ze huren veel te duur vonden. Met de locatie voor hun tiny house hadden ze geluk. Via een neef van Koen hoorden ze over het woonproject 'Minitopia' in Den Bosch, waar op een oude milieustraat geëxperimenteerd wordt met nieuwe woonvormen. Een plek waar voor een termijn van vijf jaar plaats is voor 32 woningen, die allemaal demontabel of verplaatsbaar zijn.

- K** "We zijn meteen gaan kijken met ons ontwerp onder de arm. Dat scheelde echt, dat we meteen iets konden presenteren."
- R** "Toen we uitgekozen werden, konden we in een loods op een naastgelegen bedrijventerrein starten met de bouw. Iedere zaterdag bouwden we samen met onze vaders aan ons eigen tiny house. Toen hij na vier maanden wind- en waterdicht was, hebben we hem op z'n plek gezet en afgebouwd. In totaal zijn we acht maanden bezig geweest."

"In totaal zijn we acht maanden bezig geweest"

Wanneer je de wijk Minitopia in Den Bosch binnenkomt, valt de bonte verzameling van originele woningen meteen op. Op het asfalt zijn terpen aangelegd en daarop staan de woningen. De meeste zijn zelf gebouwd, de één nog innovatiever dan de ander. Van felgekleurde zeecontainers tot aan een huis bedekt met sloophout, ieder perceel is uniek.

K “We hebben niet echt een afgekaderd stukje toegewezen gekregen, we moesten minimaal tien meter afstand houden van de burens. De elektriciteitskabels, waterleidingen en rioolpijpen lopen allemaal bovengronds, je moet het zien als een soort bouwplaats, alles is tijdelijk. Er ligt slechts zo’n 40 a 50 cm grond, zelfs onze moestuin ligt op het asfalt.”

R “We zijn niet zelfvoorzienend. Dat is volgens de oorspronkelijke tinyhousebeweging – zoals ooit ontstaan in Amerika – wel de gedachte. Die mensen reizen vaak rond met hun tiny house, maar dat doen wij niet en zijn we ook niet van plan.”

K “Wel kozen we bij het ontwerp heel bewust voor duurzame en onderhoudsvrije materialen, waardoor we een kleinere ecologische voetafdruk achterlaten. Ons doel was voornamelijk om een andere blik op wonen te geven. Het hoeft allemaal niet zo groot en moeilijk. Maar het hoeft ook niet primitief.”

Vanuit hun slaapkamerraam kijken ze uit over een natuurgebied en ze worden iedere dag wakker met fluitende vogels.

R “Vanaf de eerste nacht in onze zelfgebouwde woning, voelt het als puur geluk, als vakantie, als vrijheid en alles.”

K “Je stapt hier veel eerder naar buiten, net als met kamperen. En we hebben veel aanspraak van anderen, de saamhorigheid met de burens is groot.”

R “Het is echt een community, het voelt een beetje alsof we huisgenoten zijn. We houden samen kippen, delen de moestuin en hebben met elkaar een waterpomp aangeschaft.”

K “Als er iets misgaat, word je meteen geholpen. Toen ons tiny house op z’n plek gezet werd, kwamen alle burens op de dissels staan om die kant te verzwaren. En van de week stond er een barbecue aan op het midden van het plein en kwam iedereen spontaan langs met z’n eigen vleesje. Dan heb je zomaar een buurtfeest, omdat één iemand z’n barbecue aanzet.”

R “Er woont hier echt van alles, van student tot kunstenaar en van grafisch vormgever tot programmeur. Maar bijna iedereen heeft wel raakvlakken met iets creatiefs.”

Tijdens het ontwerp van hun Tiny House, weken Koen en Renske al snel af van de veelgebruikte indeling, waarbij de keuken onder de slaapverdieping zit en er één zitkamer is.

K “We wilden graag twee aparte ruimtes, zodat de één gewoon lekker op bed kan blijven liggen als de ander vroeg op wil. En, zoals gezegd, niet via een ladder naar bed. Toen bedachten we om de badkamer 60 cm te verhogen, waardoor we ons bed onder de badkamer kunnen schuiven. Dat was een belangrijke ontwerpbeslissing.”

Trots showen Koen en Renske de multifunctionele ruimte waar, zodra het bed weggeschoven is, een tafel uitgeklaapt kan worden. Boven het bed zijn de kledingkasten waar Koen een zogenaamde garderobelift (een

soort uittrekbaar kledingrek) naar beneden haalt om bij zijn kleren te komen. Ze lopen terug door het halletje naar de zitkamer/keuken, waar extra veel bergruimte gecreëerd is. Renske trekt het rolgordijn een stukje naar beneden om te laten zien waar de beamer op geprojecteerd wordt als ze televisie kijken. Ze zijn bezig met het bouwen van een hoekbank en zitten zolang nog even op hun tweezitter. Op planken onder het plafond liggen mooie oude koffers en de keuken heeft dubbele bovenkastjes.

K “Voor de bovenste rij kastjes pakken we de schilderstrap erbij. In die kastjes zitten de spullen die we niet zo vaak gebruiken, zie het als onze bijkeuken.”

Op een paar oude fotoalbums en wat kampeerspullen na, hebben Renske en Koen al hun bezittingen in hun tiny house. Veel hebben ze niet weg hoeven doen en wat ze wegdeden waren voornamelijk meubels. Het enige wat ze soms missen is een schuur waar ze droog kunnen klussen.

R “Misschien komt die schuur er nog wel, wellicht voor gezamenlijk gebruik.”

“Vanaf de eerste nacht voelt het als puur geluk”

Wat ze zeker niet missen is een hypotheek of hoge vaste lasten. Ze financierden hun tiny house vanuit de overwaarde van Koens verkochte woonhuis. Voor de plek, pacht en aansluiting betalen ze per maand 300 euro en 70 euro voorschot voor de elektra.

R “Mijn studentenkamers, waarbij ik de badkamer moest delen, waren duurder!”

K “Ik twijfelde in het begin nog wel een beetje of ik hier mijn geld in moest investeren, maar nadat we de voors en tegens afwogen, was ik al snel om.”

R “Het huis heeft 50.000 euro gekost. Als je uitrekent wat je in vijf jaar tijd aan een huurappartement kwijt zou zijn, dan kom je op hetzelfde uit. En nu hebben we gewoon nog ons huis na vijf jaar.”

- K** “Stiekem fantaseren we weleens over een volgend project. Een heel oud boerderijtje midden in de natuur bijvoorbeeld. Dan nemen we dit huis gewoon mee en hebben we alle tijd om de bouwval op te knappen.”
- R** “En daarna biedt het ook genoeg opties, bijvoorbeeld als gastenverblijf of vakantiehuisje aan zee.”
- K** “Ja, dat vind ik wel echt de toegevoegde waarde van een huis op wielen. Het biedt zoveel mogelijkheden. Dat is ook echt de reden dat we het doorgezet hebben.”

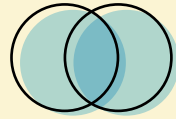
Of ze altijd in hun tiny house zullen wonen, betwijfelen ze dus. Maar Koen en Renske kunnen sowieso nog tot 2023 in Minitopia blijven. Voorlopig genieten de twee van hun terp, waar ze spinazietaart bakken in de onmisbare, grote elektrische oven. Met groente uit eigen moestuin en eieren van de gezamenlijke kippen. 🍓

📷 @Woonblik

“Stiekem
fantaseren we
weleens over een
volgend project”

OOM Verzekeringen in getallen

OOM IS OPGERICHT OP
16 JULI 1940

tijdens de oorlog werkten er

600

mensen bij OOM Verzekeringen

Vanwege de avondklok gingen personeelsfeesten regelmatig de hele nacht door.

EEN VAN DE OPRICHTERS VAN OOM

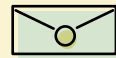
DHR. F.E. EVERS

HEEFT KAMP VUGHT OVERLEEFD

DE LAATSTE OORLOGSSCHADE
UITKERING VOND PLAATS IN

1978

Om ervoor te zorgen dat er niet te veel geld in één keer in de economie werd gepompt, riep de regering na de oorlog op om niet alle schades tegelijk uit te keren.

Een deel van het werk werd gedaan door 'thuiswerkers', vaak Joden of andere onderduikers. Op die manier konden zij ondanks hun penibele situatie toch een inkomen verdienen.

OOM VERZEKERINGEN

HEEFT LOPENDE POLISSEN IN

172

LANDEN

52 JAAR

is de langstlopende polis. Het gaat om een Combinatiepolis die begon op 21-05-1968.

OOM STARTTE OOIET MET HET MOTTO: 'WE ZIJN COMPLEMENTAIR AAN DE MARKT'. OFTEWEL, ALS JE HET ERGENS ANDERS KUNT VERZEKEREN, MOET JE DAT VOORAL NIET NALATEN. VANDAAG DE DAG HEEFT OOM JUIST EEN UNIEK PLEKJE IN DE MARKT VERWORVEN EN ZULLEN KLANTEN DAN OOK NIET ZO SNEL WEGGESTUURD WORDEN.

DE RODE DRAAD

van OOM is voorzien in een behoefte die nergens anders te verzekeren is. Door wetswijzigingen leek het soms of OOM de bedrijfsvoeringen moest staken, omdat risico's elders gedekt werden, maar er diende zich altijd wel een reden of risico aan, waaruit bleek dat de nood hoog was.

LIVE MARKTONDERZOEK EN EERLIJKE ANTWOORDEN

Vijf jaar geleden kwam ik met een woest plan bij mijn directeur. Als we nou echt letterlijk aanschuiven bij onze klanten en ze het hemd van het lijf gaan vragen over onze producten, maar ook over hun wensen en klachten?

Niet veel later vloog ik naar de Verenigde Staten voor het eerste 'live' marktonderzoek. Ik zat aan de keukentafel bij Nederlanders in Brooklyn, Florida en Tulsa en vroeg de wereldburgers waarom ze voor ons hadden gekozen.

Zonder uitzondering kreeg ik te horen dat onze verzekerden zoeken naar de Hollandse zekerheid. Terwijl ze soms al jaren in het buitenland woonden en niet meer accentloos Nederlands spraken, bleef de liefde voor ons overgereguleerde verzekeringssysteem aanwezig. Het is nergens zo goed geregeld als in Nederland. Soms waren onze klanten de betutteling van ons poldermodel ontvlucht, maar bleven ze tegelijkertijd graag degelijk verzekerd van bijvoorbeeld goede zorg.

Echter aan goede zorg hangt een prijskaartje, in sommige landen meer dan in andere. Stel dat je een blindedarmontsteking hebt, dan moet je geholpen worden. Dat de prijs per land verschilt, heb je misschien niet meteen in de gaten. In Nederland kost de operatie 2.500 euro. In de Verenigde Staten valt de factuur iets hoger uit: omgerekend 50.000 euro. Zo kan ik nog wel even doorgaan. Een middenoorsteking laten verhelpen kan in Singapore oplopen tot een bedrag van 30.000 euro. Dan is het fijn om te weten dat je goed verzekerd bent. Dit zijn bedragen waar wij niet meer van schrikken.

Wij hebben inmiddels veel bijgeleerd en daardoor kunnen we nog beter producten op maat en land aanbieden. Want de zorg werkt niet overal hetzelfde. Zo bezocht ik ziekenhuizen in onder andere Hong Kong en leerde ik dat een privékliniek niet altijd de beste zorg levert. Een cliënte vertelde me dat ze liever in het openbaar ziekenhuis in Hong Kong bevalt (ze heeft inmiddels drie kinderen), omdat de gynaecologen daar door de wol geverfd zijn. De beroerde nazorg neemt ze dan voor lief: "Direct na de geboorte van mijn eerste kind werden mijn benen tegen elkaar aangelegd en mocht ik op de gang, samen met twintig andere vrouwen, de eerste momenten van het moederschap beleven."

Chantal Deen is sinds 2010 werkzaam bij OOM Verzekeringen met als aandachtsgebieden sales, communicatie en het merk OOM. Houdt van het persoonlijke contact en is dan ook graag daar waar de verzekerden of relaties zijn.

Natuurlijk hadden we dit soort informatie ook online 'op schrift' kunnen onderzoeken. Maar met het Douwe Egberts-bakkie op Curaçao en het verorberen van meegenomen stroopwafels en mini-dosjes hagelslag in Singapore, kwamen de eerlijke antwoorden. Door letterlijk aan te schuiven bij de doelgroep, weten we welke taal ze spreken en waaraan ze behoefte hebben.

Ook weten we nu meer dan ooit dat bij onze klanten Nederland in hun hart zit en dat we de heimwee naar ons kikkerlandje af en toe mogen aanwakken. Even samen klagen over het weer thuis, zittend onder een palmboom. Als het maar in het Nederlands kan.

IN BEELD

Verzekerde objecten met een

BIJZONDER RISICO

OOM Verzekeringen is specialist op het gebied van niet alledaagse risico's. Vaak gaat het om risico's die reguliere (brand)verzekeraars niet willen of kunnen verzekeren. OOM neemt je mee langs vijf bijzondere objecten met een eigen verhaal.

“Verzekeringen, van die dingen waarvan je denkt: waar betaal ik eigenlijk voor? Tot je ze nodig hebt”

— JAN VERDRIET,
Eigenaar Vishandel Gebroeders
Verdriet, Goor

“In de hete zomer van 2017 stonden we met drie man in de verkoopwagen toen een collega opmerkte dat hij een vreemd geluid hoorde. Op datzelfde moment zagen we dat het afzuigkanaal in brand stond. We hebben zelf meteen het gas eraf gehaald en alles geblust. Maar de brandhaard bleek tussen de wanden te zitten. De brandweer moest er met een kettingzaag aan te pas komen om het vuur te blussen. Onze viskraam is niet meer dan een kiosk, eigenlijk een soort uitgebouwde caravan. We hadden net groot onderhoud gehad en alles extra goed schoongemaakt. Hij was volledig verwoest, de bakoven zat onder het schuim, het was één grote droevige ellende. We hadden geen idee hoe we precies verzekerd waren. Maar de mannen van OOM kwamen binnen twee dagen bij ons langs en hebben alles naar volle tevredenheid afgehandeld.”

FOTOGRAFIE: Marianne van der Quast

***“OOM durft als één
van de weinige
verzekeraars out of
the box te denken”***

— DANIEL HOFFER,
Reserveringsmanager
Basecamp IJmuiden

“Basecamp IJmuiden is een verzameling van unieke tiny houses waar je kunt logeren en maakt deel uit van FabCityNature: een project waarbij geëxperimenteerd wordt met nieuwe en duurzame vormen van wonen, werken, energie- en voedselvoorziening. Er staan nu 15 tiny houses en deze zomer worden dat er 20. De woningen hebben als uitgangspunt dat ze allemaal anders zijn. De kleinste is een kunstwerk van Van Lieshout: een omgebouwd varkenshok van nog geen 15 m². De grootste heeft maar liefst drie slaapkamers. Het gebied wordt in de toekomst herontwikkeld tot kustplaats IJmuiden aan Zee. De reden dat we als Basecamp IJmuiden bij OOM terecht zijn gekomen is dat OOM als één van de weinige verzekeraars *out of the box* durft te denken. Ondanks dat er sprake is van een geheel nieuw project, waarbij de risico's moeilijk in te schatten zijn – denk aan storm, wind en brandgevaar – durfde OOM mee te denken en met een passend aanbod te komen.”

FOTOGRAFIE: Kirsten van Zandvoort

***“Wij hebben als één
van de weinige clubs
geen beveiliging aan
de deur, er is nog
nooit iets gebeurd”***

— ARTHUR VAN BEEK,
Oprichter Sociëteit SEXYLAND,
NDSM-werf Amsterdam

“Drie jaar geleden streken medeoprichter Aukje Dekker en ik met ons kunstproject neer op de NDSM-werf met als doel een afspiegeling te worden van de stad Amsterdam in al haar diversiteit. Sociëteit SEXYLAND heeft dagelijks een andere eigenaar die 24 uur lang de volledige verantwoordelijkheid draagt. Variërend van opera tot Ronnie Flex en van boksschool tot bingo voor bejaarden: iedere dag heerst er een nieuwe energie in en rond het gebouw. Dit zorgt voor een onaantastbare vibratie van openheid of je nu beginnend, gevestigd of afgeserveerd bent. Hier mag je proberen, doen en falen. De openheid en het gedeelde eigenaarschap zorgen voor vertrouwen. Wij hebben als één van de weinige clubs geen beveiliging aan de deur, er is nog nooit iets gebeurd. Wij gaan niet voor hipheid of hoge bezoekersaantallen. Zodra je iets gaat hypen, verdwijnt juist de openheid en het vertrouwen. Verzekeren gaat ook over vertrouwen. OOM gaf ons het vertrouwen, ondanks onze rafeligheid en onbestemdheid.”

FOTOGRAFIE: Liam McGarry

***“Weinig verzekerings-
maatschappijen
verzekeren recycle-
bedrijven, vanwege
het brandgevaar”***

—— CHRIS WOUTERS,
Eigenaar Recyclebedrijf Wouters
Wanroij B.V.

“In ons recyclebedrijf maken we snippers van afvalhout, voor verbranding en hergebruik in de bio-industrie. Ons terrein is 5000 m² groot met daarop een hal van 2500 m² en 12 meter hoog. Recyclebedrijven zijn een moeilijke tak van sport binnen verzekeringsland. Weinig verzekeringsmaatschappijen verzekeren recyclebedrijven, vanwege het brandgevaar. In het verleden zaten we bij een andere partij, maar waren we niet tevreden. De polis werd duurder en duurder en het gaf me een slecht gevoel. Via onze tussenpersoon zijn we bij OOM terechtgekomen. We hebben een veel beter gevoel bij de voorwaarden en hun persoonlijke benadering. En gelukkig hebben we ze nog nooit nodig gehad!”

FOTOGRAFIE: Marianne van der Quast

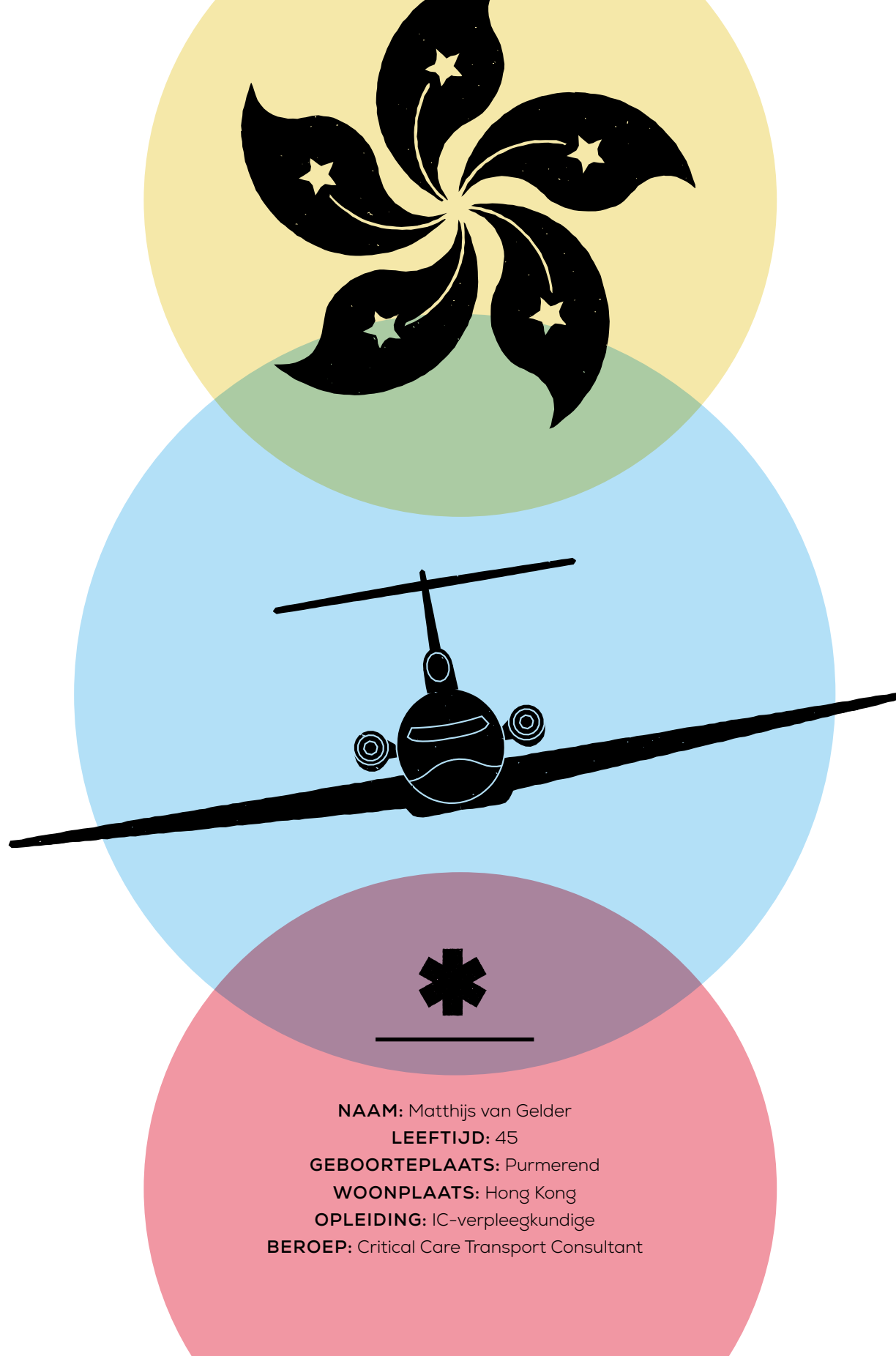
“Ik zal eerlijk zijn: als diehard ondernemer was ik nooit zo’n fan van verzekeraars”

—— **THOMAS
VAN DER PLOEG,**

Eigenaar strandpaviljoens Paal 6,
Woest en recreatieverhuur
‘Zon, zee, strand’ omgeving
Callantsoog/Julianadorp

“Ik vond de premies altijd veel te hoog en noemde het plat gezegd weleens een stelletje dieven. Tot ik op een ochtend gebeld werd door mijn bedrijfsleider dat één van mijn strandpaviljoens in de fik stond. Ik ging erheen en zag dat Paal 6 – het paviljoen dat net helemaal opgeknapt was – veranderd was in één grote vuurzee. We moesten op honderd meter afstand blijven, zo erg was het. Frans, de contactpersoon van OOM Verzekeringen, kwam direct ter plaatse. De figuurlijke arm die hij om ons heen sloeg, voelde heel prettig. Zelfs de directrice nam nog persoonlijk contact met me op. Hoe OOM met ons omging heb ik echt als een openbaring ervaren. De manier waarop we werden begeleid en ondersteund heeft ons enorm geholpen.”

FOTOGRAFIE: Wim Castricum

NAAM: Matthijs van Gelder
LEEFTIJD: 45
GEBOORTEPLAATS: Purmerend
WOONPLAATS: Hong Kong
OPLEIDING: IC-verpleegkundige
BEROEP: Critical Care Transport Consultant

INTERVIEW

MET RESPECT EN EEN LACH BEREIK JE VEEL MEER

Van het wassen van een patiënt die al een tijdje niet verschoond is tot het ombouwen van een vliegtuig naar een Intensive Care. Matthijs draait er z'n handen niet voor om. Als Critical Care Transport Consultant zorgt deze oer-Hollandse verpleegkundige er in Hong Kong en omstreken voor dat gewonde of zieke patiënten worden vervoerd naar de juiste plaats van behandeling óf weer veilig terug naar huis. Tegelijkertijd treedt hij op als scout en probleemoplosser voor verzekeringsmaatschappijen als OOM en hun assistance companies. Een baan die hem al in de meest uiteenlopende situaties heeft gebracht.

Met theedrinken, langere tijd naar een visitekaartje staren en altijd blijven lachen, bereik je in Azië veel meer dan met een telefoontje vanuit Nederland. Dat pikte ik al snel op in de vijftien jaar dat ik actief ben in China en omstreken. Vooral in China, maar ook in India en andere landen in de regio, hebben artsen een hoog aanzien. Het is van groot belang dat je daar uitgebreid, persoonlijk

aandacht aan besteed en je respectvol opstelt. Ook als dat inhoudt dat je eerst een half uur over koetjes en kalfjes moet praten, voordat je to the point komt. Daarnaast is de werkdruk in China hoog en de cultuur- en taalbarrière vrij groot. Dus wanneer je als verzekeringsmaatschappij of assistance company uit Nederland accurate informatie nodig hebt, kan dit een flinke uitdaging zijn. Hier begint een deel van mijn werk.

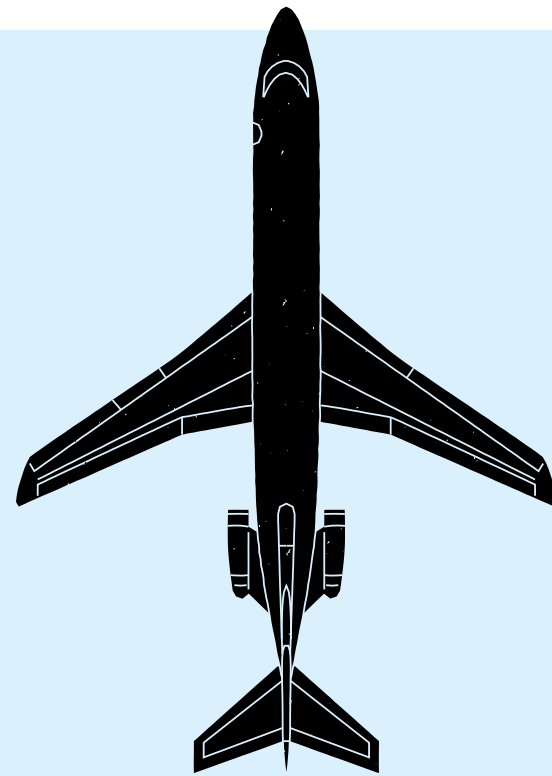
Menselijk contact

Sinds 2005 woon ik in Hong Kong samen met mijn Amerikaans-Hong Kongse echtgenote die arts is in het ziekenhuis. Ik werk als consultant voor verschillende bedrijven en mede door de grote expat-community in Hong Kong, reikt mijn werkgebied over heel de wereld. Wanneer een expat of toerist gewond raakt of ziek wordt, zorg ik ervoor dat de cliënt naar de juiste plaats voor behandeling wordt gebracht. Dit kan naar het Closest Center of Medical Excellence zijn of terug naar het land van herkomst. Het gaat om allerlei soorten cliënten van verschillende leeftijden: van

“De werkdruk in China is hoog en de cultuur- en taalbarrière zijn groot”

te vroeg geboren baby's tot volwassenen en ouderen. Het zijn niet altijd patiënten in kritieke toestand, het kan bijvoorbeeld ook iemand met een gebroken been zijn. Wanneer de verzekeringsmaatschappij of assistance company moeite heeft met het achterhalen van de juiste gegevens of de specifieke hulpvraag, ga ik ter plaatse om het te verhelderen. En daarbij stuit ook ik op praktische en culturele verschillen. Maar door mijn gezicht te laten zien en daadwerkelijk aanwezig te zijn, krijg ik veel meer voor elkaar dan via een telefonisch verzoek om medische gegevens.

Ter plaatse kom ik er regelmatig achter dat er iets is gemist op de scan of de apparatuur verkeerd is ingesteld. De laatste jaren komt in China veel geld vrij binnen de gezondheidszorg, maar de achterstand is nog enorm groot. Ziekenhuizen kunnen de zorgvraag niet aan, gangen vol patiënten (en de familie op de vloer

naast hen) zijn heel normaal en de hygiëne laat vaak zeer te wensen over. Wanneer je investeert in de nieuwste apparatuur, maar structureel goed opgeleid personeel tekortkomt, levert het niet veel op. Daarnaast is het gebruik van traditionele Chinese medicatie heel normaal. Dan kom ik bij een cliënt en vraag ik de arts naar het infuus en hoor ik dat het een hartvitamine is of een traditioneel medicijn om het immuunsysteem te verbeteren. Een uitdaging voor ons uit het Westen, waar een medicijn pas gebruikt mag worden als er uitgebreid wetenschappelijk bewijs is. Het is de kunst om hier op de juiste manier mee om te gaan. Als ik aankom op een afdeling stel ik mij op als gast, complimenteer ik de arts en (hoofd)verpleegkundige altijd met de geboden zorg – ook als die in mijn ogen discutabel is – en vraag ik hen toestemming of ik de patiënt mag bezoeken. Als dat inhoudt dat ik eerst veel tijd kwijt ben aan een voor mij niet altijd relevante overdracht, dan neem ik die. Hiermee toon ik mijn respect, voorkom ik gezichtsverlies en mocht ik later nog iets nodig hebben, dan zal dat makkelijker gaan.

“Door mijn gezicht te laten zien en daadwerkelijk aanwezig te zijn, krijg ik veel meer voor elkaar”

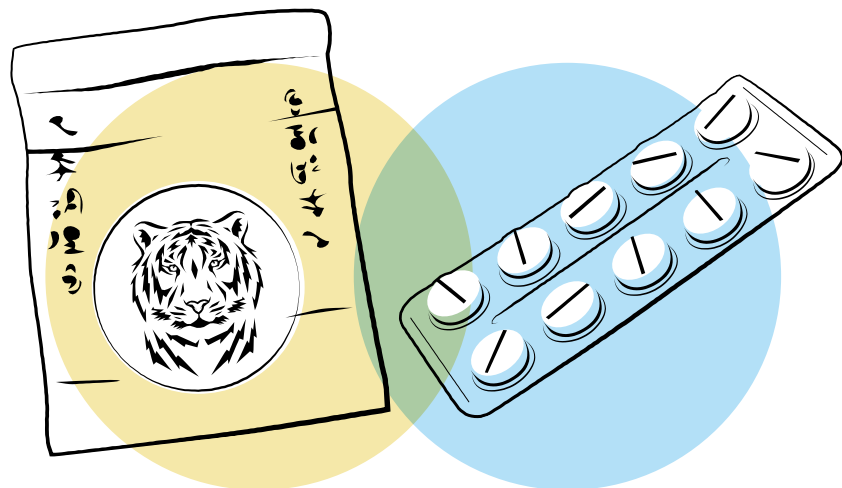
Datzelfde geldt als er andere belangrijke personen aanwezig zijn, zoals de lokale voorzitter van de communistische partij of een commissaris van het leger of de politie. Ik sta hen altijd te woord en toon mijn respect. Hij of zij kan op een later moment mogelijk veel voor me betekenen, wanneer ik bijvoorbeeld bij een lastige grenswacht of airport security

terecht kom. Vaak ben ik meer een diplomaat dan een verpleegkundige.

Ook moet ik mijn eigen team in de gaten houden. Wanneer ik minder ervaren collega's mee heb of collega's die een directe aanpak gewend zijn – vaak Amerikanen of Nederlanders – dan moet ik soms echt even

“Wanneer je investeert in de nieuwste apparatuur, maar structureel goed opgeleid personeel tekort komt, levert het niet veel op”

op de rem trappen om alles op de rails te houden. Het scheelt dat ik dit werk al een aantal jaren doe, veel geleerd heb van zeer ervaren collega's en ook van mijn eigen fouten heb geleerd. Tevens heb ik jaren voor één van de meest prominente bedrijven in deze industrie gewerkt, waar hoge eisen gesteld worden aan het personeel en de missies. Die jarenlange ervaring onderscheidt mij. Het medische kun je inderdaad leren en wat er gebeurt met iemands lichaam als je patiënten per vliegtuig moet vervoeren. Maar de grootste uitdagingen liggen vaak in het menselijk contact: hoe krijg je dingen gedaan die buiten de procedures liggen of hoe krijg je iemand met een tegengesteld belang mee in jouw standpunt? Maar ook: hoe ga je om met logistieke problemen, zoals vertraagde vluchten, kapotte ambulances, onveilige chauffeurs of gewapende checkpoints? Wat betreft de taalbarrière volg ik al langere tijd taallessen (Cantonees en Mandarijn) en bieden verschillende taalapps uitkomst.

“Bij ons mag een medicijn pas gebruikt worden als er uitgebreid wetenschappelijk bewijs is”

Een luisterend oor

Wat ik ook vaak zie is dat de dagelijkse verzorging van een patiënt op familieleden neerkomt. Zo beperken verpleegkundigen in minder ontwikkelde landen zich voornamelijk tot het geven van medicijnen en het bijhouden van de administratie en wordt er van familieleden verwacht dat zij je wassen, verschonen, naar de wc helpen en eten brengen. Hulpmiddelen als luiers, verband of een wandelstok moet je zelf kopen in omliggende kleine winkels. Wanneer je geen familieleden in je buurt hebt, zijn er lokale hulpvrouwen die je tegen betaling helpen, maar dat zijn vaak laaggeschoolde mensen die geen Engels spreken en andere culturele gewoontes hebben als het om voedsel, hygiëne en omgang gaat. Zo kwam in ik Zuid-Amerika een keer bij een Nederlandse solo-reiziger die na een verkeersongeluk was opgenomen in het ziekenhuis. Hij was al dagen niet gewassen, lag in vies beddengoed en had een flinke baard. In plaats van mij meteen te richten op de logistieke voorbereiding van de terugreis, heb ik hem eerst gewassen, geschoren en

zijn bed verschoond. Van een oudere collega leerde ik om altijd een Nederlandse krant en oploskoffie mee te nemen. Na het opruimen, een Nederlandse kop koffie en een herkenbare krant voelde de cliënt zich herboren en sliep de nacht voor vertrek een stuk beter dan de nachten ervoor. Dat vind ik één van de mooiste dingen van mijn vak: dat je mensen die al een tijdje in een voor hen vreemde omgeving en stressvolle situatie verkeren, kunt aanspreken in hun eigen taal, een luisterend oor kunt bieden en geruststelt. Vaak zie ik ze ter plekke ontspannen.

Een heel andere categorie cliënten zijn die binnen de psychiatrie, waarvan ik er al best een aantal gezien heb binnen de expat-community. Denk aan depressies, pogingen tot zelfdoding, psychoses en andere psychiatrische ziektebeelden. Helaas is de psychiatrische zorg in veel landen nog zwaar onderontwikkeld en bestaan er andere culturele/sociale waardeoordelen over deze doelgroep. Regelmatig tref ik cliënten aan in het ziekenhuis die vastgebonden zijn op bed of ze blijken al

dagenlang opgesloten te zitten in een isoleercel. Het eerste wat ik dan meestal doe is de fixatie verwijderen – en een kop koffie maken, het allerbeste medicijn – waarna we het gesprek aangaan. Vaak blijkt er dan zeker wel een fysieke of verbale uitspatting te zijn geweest, maar in combinatie met de taalbarrière en gemiddelde lengte – vergeet niet dat de gemiddelde Nederlander een stuk groter is dan de mensen in Azië – wordt er eerder voor fysiek

“Ik neem altijd een Nederlandse krant en oploskoffie mee”

beperkende maatregelen gekozen. Het lokale personeel voelt zich in zo’n situatie terecht bedreigd, maar meestal werkt een gesprek met iemand in de eigen taal en uit dezelfde cultuur heel de-escalierend. Als ik dan het verhaal heb aangehoord en een vertrouwensband heb opgebouwd, maak ik duidelijke afspraken met de cliënt over wat ik wel en niet accepteer tijdens het transport. Het is me nog niet gebeurd dat de situatie alsnog escaleerde tijdens de reis, al zijn we daar natuurlijk wel op voorbereid.

Modulaire aanpak

Mijn week ziet er nooit hetzelfde uit en zelden verloopt iets volgens plan. ‘Plan for the worst and hope for the best’ is mijn motto. Vooral missies met een Air Ambulance zijn van zoveel zaken afhankelijk. De conditie van de patiënt, medewerking van het ziekenhuis, grensbewaking en douane, de technische toestand van het vliegtuig, de piloten, de regelgeving en ga zo maar door. Soms is het een korte missie, bijvoorbeeld naar Shanghai, en ben ik binnen tien tot twaalf uur weer thuis. De andere keer ben ik ruim een week of

langer onderweg. Voor de Intensive Care (de Air Ambulance vluchten) vlieg ik altijd met een team, waaronder een arts of een andere IC-verpleegkundige. We zijn niet afhankelijk van specifiek voor medisch vervoer ingerichte vliegtuigen. Doordat wij onze apparatuur modulair hebben ingericht, kunnen we ieder vliegtuig ombouwen tot IC. Dat is heel handig, omdat veel van mijn cliënten in Azië hun eigen vliegtuig bezitten die ze in dergelijke gevallen willen inzetten voor het vervoer van bijvoorbeeld een familielid, vriend of werknemer. Ook in het geval van het vervoer van meerdere gewonden, komt deze modulaire aanpak goed van pas. We charteren dan een verkeersvliegtuig (Boeing of Airbus), laten een deel van de stoelen verwijderen en bouwen de nodige IC-bedden in. Maar ik ben ook weleens met een couveuse achterin een pick-up truck in de Gobi woestijn beland om een hoogzwangere vrouw op te halen. De casussen die me het meest bijblijven zijn die waar kinderen bij betrokken zijn. En de missies waarbij het maar net goed ging, zoals die keer dat de luchtdruk in de cabine plotseling daalde en de Amerikaanse

“Het lokale personeel voelt zich in zo’n situatie terecht bedreigd”

piloot – een oudere man op cowboylaarzen die normaal altijd uiterst relaxed is – in paniek uit de cockpit riep: “Sit the F down and put on your oxygen!” Op dat moment voelde ik het vliegtuig al naar beneden duiken en werden we hard in onze stoelen gedrukt. Gelukkig konden we uitwijken naar een klein eiland in de Pacific en liep het goed af, maar die avond heb ik wel even een extra biertje gedronken.

Verleiding van privéklinieken

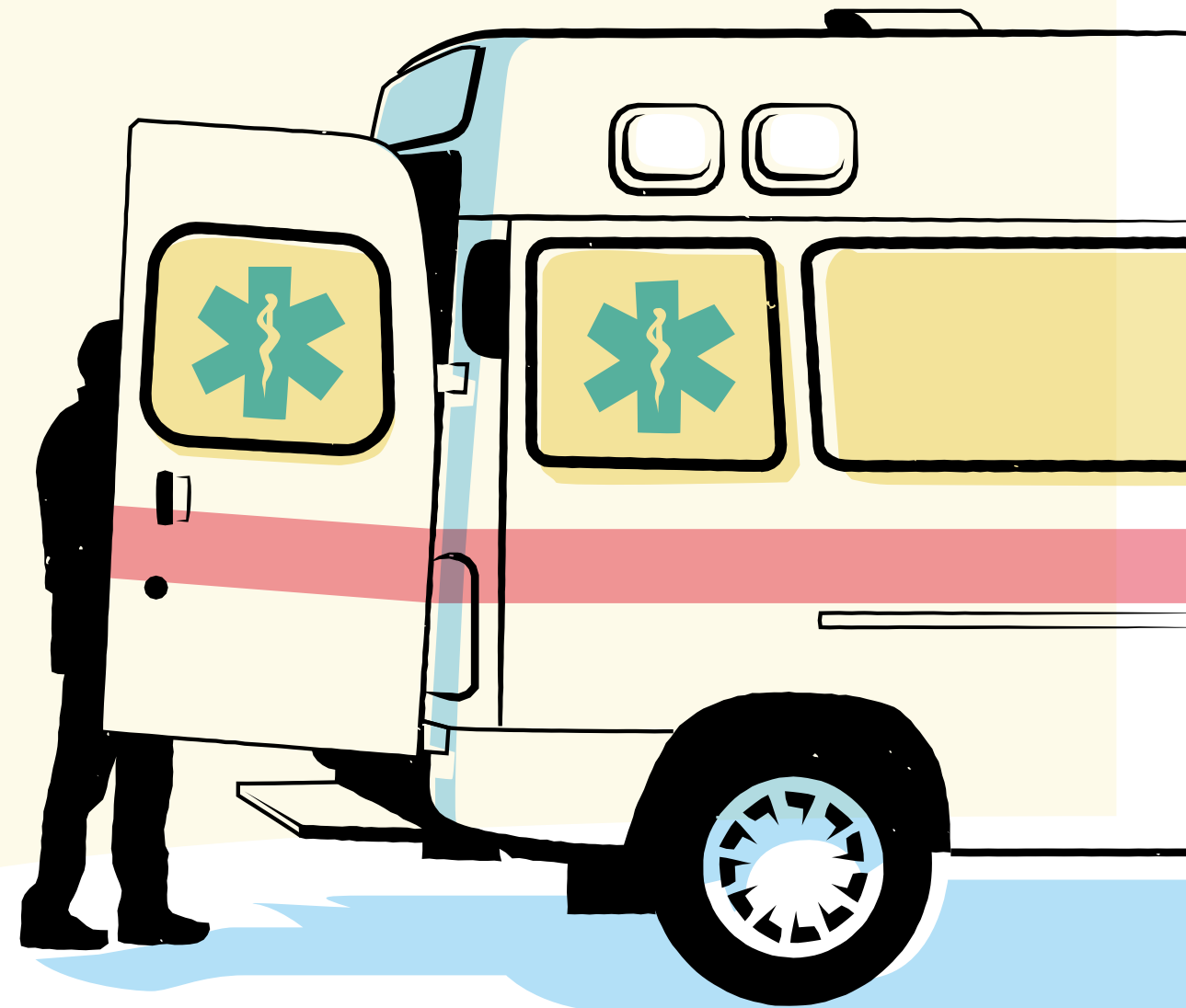
Naast dat het reizen soms slopend is – we reizen veelal 's nachts en zijn soms dertig tot veertig uur achter elkaar onderweg – is de casuïstiek vaak pittig. Gelukkig zijn we binnen de teams waarmee we werken heel close en praten we veel over wat we meemaken. Dat mijn vrouw arts is, helpt me zeker. En de missies worden afgewisseld met rustige

**“Doordat wij onze
apparatuur modulair
hebben ingericht, kunnen
we ieder vliegtuig
ombouwen tot IC”**

weken, waarin de administratie moet worden bijgewerkt en e-mails beantwoord. Met de huidige coronacrisis in gedachten en de dagelijkse stress waaronder mijn collega's in de ziekenhuizen nu werken, vind ik mijn eigen werk niet zo bijzonder. Wel ben ik een beetje een zwartkijker geworden door wat ik allemaal heb gezien. Zo raad ik vooral expats in Hong Kong aan om je niet te snel te laten verleiden tot de pracht en praal van privéklinieken, waar hier in Azië een wildgroei van is. Ze bieden van alles aan: van cosmetische ingrepen tot zeer complexe behandelingen.

**“Ik ben een beetje een zwartkijker geworden
door wat ik allemaal heb gezien”**

De posters, websites en aangeboden pakketten zien er inderdaad prachtig uit, maar de artsen huren vaak bedden en zijn grotendeels niet in dienst van het ziekenhuis. Dat houdt in dat ze hun aandacht moeten verdelen over meerdere ziekenhuizen en daarbij ook nog over de patiënten die naar hun eigen kantoor (polikliniek) komen. Mocht de patiënt dan tijdens de opname verslechteren of er treden andere complicaties op, dan is de kans groot dat er niet gelijk adequate specialistische hulp aanwezig is. In zulke gevallen ben je beter af in een overheidsziekenhuis waar minder luxe is, maar alle ondersteunende afdelingen (zoals IC, operatiekamers etc.) en getrainde specialistische teams wel aanwezig zijn. Hetzelfde geldt voor bevallen. Hoe natuurlijk een bevalling ook is, er kan altijd iets mis gaan. Dus mijn advies: beval in een overheidsziekenhuis. Ja, je zal de verplichte roze pyjama aan moeten en minder privacy ervaren, maar als het misgaat is adequate opvang direct aanwezig. Een vitaal bedreigde patiënt en zeker een vitaal bedreigde pasgeborene heeft een goed getraind, ervaren team nodig en niet een team dat wellicht maar één complicatie per jaar ziet. En voor iedereen: zorg voor een goede (reis)verzekering en lees de kleine lettertjes. Let goed op dat er geen maximum zit op je medische kosten – en specifiek op de repatriëring – en houd limieten bij leeftijdsgrenzen in de gaten. Een vlucht met een Air Ambulance kost een hoop geld en een ongeluk zit nu eenmaal in een klein hoekje. Doodzonde om op je (reis)verzekering te bezuinigen. ●●

Naast de vele klanten in het buitenland, verzekert OOM ook mensen uit het buitenland die (tijdelijk) in Nederland verblijven. Dit zijn bijvoorbeeld Schengen Visitors, au-pairs en studenten. Maar ook mensen die een tijdelijke verblijfsvergunning hebben of naar Nederland komen voor gezinshereniging. In deze rubriek: twee studenten uitgelicht.

TAÏS
FELICIA

LEEFTIJD	18
GEBOREN IN	Rotterdam, op mijn zesde naar Curaçao verhuisd
WOONT NU IN	Den Haag, Nederland
STUDEERT	Fine Arts aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunst (KABK)
IN NEDERLAND SINDS	Ik ben in Rotterdam geboren en woonde tot mijn zesde in de wijk Feijenoord. Daarna ben ik naar Curaçao verhuisd, waar ik 12 jaar heb gewoond. Nu ben ik sinds augustus 2019 weer terug in Nederland, hopelijk voorgoed.
LEUK AAN NEDERLAND	Ik vind het hier heel vrij en er zijn meer mogelijkheden. Het leven in Nederland is simpel in vergelijking met Curaçao, op Curaçao zijn zoveel meer culturele regels waar je je aan moet houden.
WENNEN IN NEDERLAND	Het feit dat echt alles gestructureerd werkt.
HEIMWEE	De warmte en de stranden.
DROOM	Mijn bachelor halen, misschien nog een master erachteraan en dan een goede baan.

MANANK
VIPULKUMAR
SHAH

LEEFTIJD	22
GEBOREN IN	Ahmedabad, Gujarat, India
WOONT NU IN	Delft, Nederland
STUDEERT	Master Civil Engineering aan de TU Delft
IN NEDERLAND SINDS	Augustus 2019
LEUK AAN NEDERLAND	Dat alles hier zo goed georganiseerd is. En ik vind de mensen heel behulpzaam.
WENNEN IN NEDERLAND	Het weer, de regen in het bijzonder.
HEIMWEE	Het Indiase eten. Zelfs de echte kruiden zijn moeilijk te vinden, waardoor ik het helaas ook niet zelf kan maken.
DROOM	Wanneer ik mijn master heb afgerond, hoop ik een paar jaar in Nederland te kunnen werken als engineer bij een technisch adviesbureau of offshore ontwerp bureau. Ik koos Nederland om te studeren, vanwege de reputatie van TU Delft. TU Delft staat wereldwijd bekend als één van de beste Civil Engeneering studies en biedt veel kansen op de arbeidsmarkt.

*“We dachten
veiliger
te zijn in
Nederland”*

CORONA

Wereldwijde gevolgen

Corona heeft de wereld hard geraakt en de verschillen per land zijn groot. In dit themadossier lees je ervaringen van klanten van OOM die zich in New York, Hong Kong, Canada, Curaçao, Nepal en deels in Nederland bevinden. Wat maakten zij mee toen corona zijn intrede deed? Welke keuzes maakten ze? Blevেন ze of keerden ze terug naar Nederland?

3 MINI-INTERVIEWS

EPICENTRUM NYC

NOODHULP IN NEPAL

Het verdient de aandacht om te benoemen dat de interviews en verhalen medio april en mei 2020 zijn geschreven, onder de omstandigheden die voor die periode van toepassing waren.

FLORIS (42),

interview 2 april 2020

LUCY (36), NODHI (1)
EN PHLYN (4 MAANDEN)

WAAR WONEN JULLIE?

"Sinds 2015 wonen Lucy en ik in Hong Kong. Daarvoor woonden we allebei in Shanghai, waar we elkaar in 2008 ontmoetten. Lucy is, net als ik, geboren in Nederland, maar haar ouders komen oorspronkelijk uit Hong Kong. Ik werk voor een Amerikaans bedrijf dat beveiligingssystemen voor onder andere smartphones en tablets levert aan winkels. Lucy werkte in Shanghai op het Nederlandse consulaat."

WANNEER GING CORONA VOOR JULLIE SPELEN?

"Onze jongste zoon Phlyn is op 16 november 2019 geboren. Hij was net een maand oud toen we hoorden wat er in China aan de hand was met corona. Niet veel later werd het eerste geval in Hong Kong bekend. Veel mensen in Hong Kong hebben in 2003 de SARS-epidemie van dichtbij meegemaakt, waardoor iedereen meteen weer in de *defense-mode* schoot. Mondkapjes, afstand houden, kinderen niet naar school: de bevolking nam de maatregelen direct uit zichzelf. Ik kreeg ondertussen berichtjes uit Nederland in de trant van: "Waar maken jullie je druk om, het is maar een griepje." Maar het werd ons te heet onder de voeten. We zagen het aantal besmettingen stijgen en op een kwartier bij ons vandaan werd zelfs een heel flatgebouw gesloten. Ook hoorden we dat bepaalde landen hun grenzen sloten voor mensen uit China en Hong Kong. We waren bang dat we Nederland niet meer in zouden komen als we langer zouden wachten. Daarnaast wordt in Hong Kong ieder besmet persoon in quarantaine geplaatst, compleet afgesloten van familie en naasten, in een soort kamp. Het is een oud vakantiepark dat omgebouwd is tot ziekenhuis. Moet je je voorstellen dat we gescheiden zouden worden van onze kinderen,

dat risico wilden we echt niet lopen. Hierop hebben we direct een vlucht geboekt naar Nederland, waar we op 14 februari aankwamen."

HOE WAS HET IN NEDERLAND?

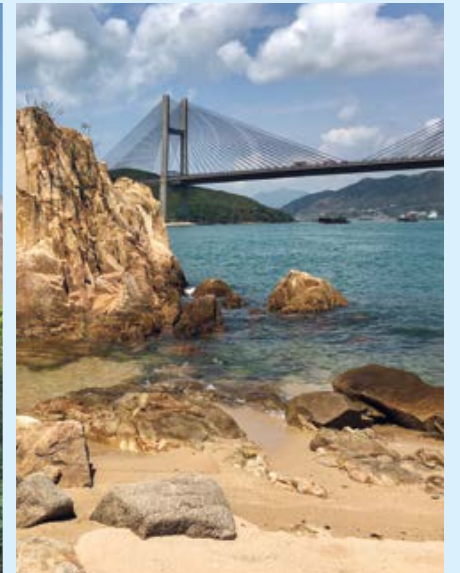
"In Nederland hebben we onszelf eerst twee weken in thuisquarantaine gehouden in een vakantiehuisje. Dit was toen nog geen beleid, het was ons eigen besluit. Maar we wilden niet het risico lopen dat we onze omgeving zouden besmetten of – nog erger – de eersten zouden zijn die het virus Nederland in brachten. Na twee weken zonder symptomen kwamen onze vrienden en familieleden langs. Dat was heel fijn, want velen zagen Phlyn voor het eerst. Toen we de uitzending zagen waarin minister Bruins het briefje in zijn hand gedrukt kreeg met het eerste corona-geval in Nederland, keken we elkaar aan met een blik van: oké, het begint. Maar de manier waarop er in Nederland mee om werd gegaan, zo luchtig en nuchter, was niet te vergelijken met Hong Kong. Zo sneed de vrouw bij de kaasboer met haar blote handen kaasplakjes voor ons, terwijl ze vlak daarvoor nog aan de kassa zat. Toen mijn vrouw haar vroeg of ze misschien handschoenen kon dragen, gooide ze de kaas weg en was ze helemaal gepikeerd. Ik hoop dat ze inmiddels beseft wat wij bedoelden, hoe makkelijk je het doorgeeft."

WAT BESLOTEN JULLIE UITEINDELIJK?

"In Hong Kong bleef de teller steken op 4 sterfgevallen, terwijl er 7,5 miljoen mensen wonen. In Nederland nam het een hele andere vlucht. We dachten veiliger te zijn in Nederland, maar het tegenovergestelde bleek waar: Hong Kong wilde juist geen mensen uit Europa meer binnenlaten. Dus toen zijn we op 14 maart

*"Gescheiden van onze kinderen,
dat risico wilden we echt niet lopen"*

teruggevlogen naar Hong Kong waar we weer – dit keer verplicht – in thuisquarantaine moesten. Op het vliegveld kregen we polsbandjes om met een GPS-tracker en moesten we allerlei formulieren invullen. Wanneer we onze woning zouden verlaten, riskeerden we een boete of zelfs gevangenisstraf. Ook moesten we onszelf twee keer per dag temperaturen en eventuele bijzonderheden doorgeven. We kregen een lijst met hulpnummers mee, bijvoorbeeld voor als we zelf niet

aan eten konden komen. Veel buitenlanders in Hong Kong klagen nog weleens, maar ik bedankte de mensen op het vliegveld juist. We zijn hier nog steeds te gast en mogen blij zijn dat we hier mogen wonen. Op de laatste dag van de verplichte thuisquarantaine kreeg ik een sms: "This day is your last day of quarantine, thank you for your cooperation, let's stay healthy, let's fight the virus together." Ik krijg er weer kippenvel van, voelde me gewoon trots."

JESPER (27)

interview 25 mei 2020

WAAR WOON JE?

"Sinds oktober 2019 woon ik in Canada. Ik heb landbouwtechniek gestudeerd in Wageningen en ben na een wereldreis aan het werk gegaan bij een bedrijf in landbouwsensoren. Ik was werkzaam als support engineer en reisde ongeveer acht maanden per jaar de wereld over. Bij thuiskomst had ik iedere keer weer moeite om mijn draai te vinden. Ik wilde het liefst voor langere tijd op één plek blijven, maar dan niet in Nederland. Toen ik de kans kreeg om in Canada een distributeurschap op te zetten, heb ik die met beide handen aangegrepen. Ik woon in Bragg Creek, een dorpje met zo'n 600 inwoners aan de voet van de Rocky Mountains. Er zijn hier veel mogelijkheden om te mountainbiken, kanoën en langlaufen. Ik heb een leuke huurwoning en houd enorm van de rust en de natuur om me heen. Ik leerde in korte tijd veel mensen kennen: je maakt hier gemakkelijk een praatje en wordt dan al snel uitgenodigd om te blijven eten of mee te gaan mountainbiken. Dat scheelt een hoop, zeker tijdens de lange winter. Eind oktober viel de eerste sneeuw en die is net een paar weken weg."

WANNEER GING CORONA VOOR JOU SPELEN?

"Halverwege maart hoorde ik hier de eerste geruchten en begin april werd het serieuzer. Toen startte ook de lockdown. Alle horeca werd gesloten en de Nationale Parken gingen dicht. Grote steden als Calgary en Edmonton zijn het zwaarst getroffen. Ons kantoor in Calgary ging ook op slot. Voor mij was het net een enorm drukke periode, omdat ik tijdens de wintertijd zes machines had verkocht die allemaal geïnstalleerd moesten worden, voordat de vorst uit de grond was. De landbouw werd gelukkig aangemerkt als essentiële

tak, dus alle winkels voor bevoorrading bleven open – weliswaar onder strenge voorwaarden – en de import van goederen ging gewoon door. Daarnaast werk ik in zo'n uitgestrekt gebied, dat ik vrij weinig merkte van de maatregelen. Ik werkte voornamelijk alleen, soms samen met een collega, en kon contact vermijden. Alle regels werden netjes nageleefd, het is hier gewoon niet zo moeilijk om afstand te houden. Ik sprak boeren die me vertelden dat het eigenlijk niet zoveel verschilde van hun normale leven. Waar ik wel extra terughoudendheid en voorzichtigheid heb ervaren, was bij de Hutterieten kolonies. Dat zijn gelovigen die volledig zelfvoorzienend leven in kleine, agrarische kolonies. Maar verder hoorde ik weinig gemopper."

HEB JE OVERWOGEN TERUG TE GAAN NAAR NEDERLAND?

"Nee, ik zie voor nu geen reden om terug te gaan naar Nederland. Natuurlijk mis ik mijn familie, maar met de techniek van tegenwoordig kun je zo gemakkelijk bellen en FaceTimen. Zo had ik gisteren nog mijn opa en oma aan de lijn. Wat ik wel heel jammer vind is dat de trip van mijn ouders door corona niet door kon gaan. Die zouden vorige week naar me toe komen. Maar al mijn dierbaren zijn gelukkig gezond, het zou anders zijn als je weet dat er vrienden of familieleden ziek zijn. Dan zou ik hier natuurlijk minder rustig zitten. Om mijn eigen gezondheid maak ik me geen zorgen. Ik denk eigenlijk dat ik hier wat betreft corona veiliger zit dan in Nederland. Bovendien ben ik toch stiekem steeds meer gaan wennen aan de natuur en de vrijheid. Er lopen herten door mijn voortuin en ik heb zoveel mogelijkheden om mijn hobby's uit te voeren. Dat vind ik echt het leukste aan mijn tijd in Canada. Mijn tweede

werkvergunning loopt in oktober 2021 af. Ik ben op dit moment nog niet zeker wat de toekomst daarna mag brengen. Zeker nu met de coronacrisis heeft het weinig zin om te ver vooruit te kijken. Nee, laat mij voor

nu maar genieten van de eindeloze vergezichten, zoals volgens een Canadees gezegde: *Canadian prairies, where you can watch your dog run away for three days.*"

"Ik werk in zo'n uitgestrekt gebied, dat ik vrij weinig merkte van de maatregelen"

BERNARDINE (43), HASKO (44), NICK (22) EN DAAN (18)

interview 25 mei 2020

WAAR WONEN JULLIE?

"Sinds 2016 woont mijn man op Curaçao en ik ben iets later gevolgd. Tijdens eerdere vakanties zijn we verliefd geworden op het eiland, op de relaxte sfeer en de lieve mensen. We hebben een huis op het Royal Palm Resort in Willemstad. Samen met familieleden en een heel sterk team, run ik een vakantiepark op de Veluwe. Daarvoor reis ik nog regelmatig op en neer, maar de backoffice regel ik vanaf Curaçao. Mijn man heeft een adviesbureau, waarvoor hij de meeste werkzaamheden vanaf het eiland kan verrichten. We zijn al 30 jaar samen; we waren 14 en 15 toen we op het schoolinternaat verliefd werden. We hebben samen veel meegemaakt en dat heeft ons heel sterk gemaakt, we zijn echt maatjes. We hebben twee zoons: Nick en Daan. Daan woont in Nederland in het ouderlijk huis en Nick is afgelopen winter na zijn wereldreis bij ons op Curaçao komen wonen."

WANNEER GING CORONA VOOR JULLIE SPELEN?

"Begin maart vloog ik naar Nederland in verband met een operatie van mijn jongste zoon. Er was toen nog helemaal geen sprake van sluiting van de grenzen. Op 13 maart kwam het eerste coronageval op Curaçao, via een besmette vakantieanger. Zijn vrouw bleek ook besmet. Vervolgens raakten binnen twee weken 11 mensen besmet. Curaçao sloot na de eerste besmetting direct het luchtruim voor vluchten uit Europa en stelde een paar dagen later al een avondklok in. Bij horeca mocht je alleen nog afhalen en als *social distance* werd een afstand van 2 meter ingesteld. Op 30 maart ging het land in totale *lockdown* en mocht je alleen nog maar naar buiten voor noodzakelijke boodschappen, aangewezen op kenteken."

Ze zijn hier doodsbang voor de pandemie, omdat het virus zich zo snel verspreidt en de middelen gering zijn. Curaçao had slechts 16 Intensive Care-bedden, daar zijn er onlangs 12 bij gekomen vanuit Nederland."

HOE IS HET VOOR JOU IN NEDERLAND?

"In Nederland is het vooral bedrijfsmatig pittig. We hebben een vakantiepark met verschillende soorten verhuur, een zwembad en horeca. Overal gelden andere protocollen voor. We staan in nauw contact met de gemeente en moeten hele duidelijke afspraken maken met de vaste gasten. Er geldt een noodverordening en iedere twee weken is het weer wachten wat de update van premier Rutte brengt en hoe die strookt met de noodverordening. Op 15 april waren mijn man en ik 30 jaar samen. Een enorme mijlpaal die we graag wilden vieren. Eigenlijk zouden mijn man en oudste zoon rond die datum drie weken naar Nederland komen, maar door corona hebben we besloten dat zij op Curaçao blijven. Als mijn man langere tijd in Nederland moet blijven, wordt hij echt ongelukkig. Tuurlijk zouden we nu het liefst met zijn vieren zijn, maar dit is voor alle partijen beter. Omdat er zoveel onzekerheid is en er steeds van alles verandert, laten we het even zo. De operatie is uitgesteld. We hopen dat we na de operatie weer met z'n allen naar Curaçao kunnen. Maar het is vooral afwachten hoe alles zich ontwikkelt rond het vakantiepark, want ik durf nu niet weg te gaan en ik wil ook niet alles op het team neer laten komen."

HOE IS HET VERDER OP CURAÇAO?

"Door de lockdown kunnen toeristen niet meer afreizen naar Curaçao en dat brengt veel armoede teweeg,

"Curaçao had slechts 16 Intensive Care-bedden, daar zijn er onlangs 12 bij gekomen vanuit Nederland"

schrijnend om te zien. Bijna een derde van de bevolking zit zonder eten nu. We zijn vrijwilliger bij Stichting Salû pa Tur en helpen Emmy van Veen van Voedselhulp Curaçao met het verspreiden van voedselpakketten. Er zijn veel vluchtelingen vanuit Venezuela en jonge moeders die leven in krotjes. Aan de hand van een lijst waar mensen zich in kunnen schrijven, zorgen we dat de voedselpakketten eerlijk verdeeld worden. Maar adressen zijn lastig te vinden en tijdens het uitdelen komen er ook vaak andere mensen vragen om eten. Dat is echt heftig, helemaal wanneer je nee moet verkopen. Verder zijn de maatregelen iets verruimd, mensen mogen tussen bepaalde tijdstippen weer naar buiten om te sporten. Ze hebben het redelijk onder

controle gekregen. Hoewel er onlangs weer twee nieuwe besmettingen waren. Al zou ik nu naar Curaçao vliegen, moet ik eerst 14 dagen in een quarantaine-hotel. Ik hoop eind augustus, begin september met een gerust hart terug te kunnen. We zijn nog nooit zo lang uit elkaar geweest, we FaceTimen dan ook meerdere keren per dag. Maar ach, dit overleven we ook wel weer. En we verzinnen wel wat om ons 30-jarig jubileum in te halen."

Wil je een bijdrage leveren aan de voedselpakketten? www.doneeractie.nl/voedselhulp-curacao-help-en-doneer/-42703.

epi cen trum **NYC**

TEKST & FOTOGRAFIE: Tjebbo Penning

NAAM TJEBBO PENNING
 GEBOREN 12 SEPTEMBER 1963
 IN VOORBURG **STUDEERDE** AAN DE
 NEDERLANDSE FILM EN TELEVISIE
 ACADEMIE IN AMSTERDAM **REGGISCHEERDE** O.A.
 DE SERIES WESTENWIND EN 12 STEDEN, 13
 ONGELUKKEN **MAAKTE** FILMS ALS GREAT KILLS
 ROAD EN SCHONE HANDEN **WERD** DRIE KEER
 GENOMINEERD VOOR HET GOUDEN KALF
TROUWDE IN 2001 MET DE AMERIKAANSE
 REGISSEUR MARYA COHN **WOONT** IN NEW
 YORK SAMEN MET ZIJN VROUW EN
 TWEE KINDEREN

“De anti-body test was negatief”, vertelt de dokter mij in haar lege kantoor. Jammer. Ik dacht vanaf morgen zonder risico de wereld te kunnen gaan redden met een rode C op mijn jas. Maar ik heb het dus nog niet gehad...

Corona heeft New York behoorlijk hard geraakt. En als een soort wrede grap is de wijk Corona in Queens een epicentrum binnen het epicentrum New York.

Gelukkig woon ik in Tribeca, op Manhattan, waar er nauwelijks coronagevallen zijn. Om mij heen is iedereen vertrokken, de stad uit. Veel mensen zijn naar hun buitenhuis *upstate* of op Long Island. In ons gebouw zijn wij de enige bewoners op dit moment. Deze rust heb ik nog nooit meegemaakt in New York: geen helikopters, weinig auto's, weinig sirenes. Ik fiets overal lekker doorheen, zelfs de Avenues zijn rustig. Ook de bouwput achter ons huis is heerlijk stil, waardoor we tot 8 uur slapen, voordat de kinderen hun online lessen moeten beginnen. Iedere avond om 7 uur openen we het raam om de bel te luiden en te klappen voor de hulpverleners. Op dit moment kunnen we precies zien wie er in de stad zijn gebleven. Mensen zwaaien zelfs naar elkaar, hoogst ongebruikelijk in New York.

Zombie-apocalyps

Begin april begonnen al mijn Nederlandse vrienden plotseling te bellen en te whatsappen. Blijkbaar was er in Nederland veel slecht nieuws over New York op televisie en waren ze bang dat hier de zombie-apocalyps was uitgebroken. Ik legde uit dat het voor zover wij konden zien wel meeviel, maar dat was voor de mensen in Corona, Queens

natuurlijk wel anders. De mensen daar hebben niet de luxe om thuis te kunnen werken, hebben geen ziektekostenverzekering en meer mensen behoren tot de risicogroep.

9/11

Die bezorgde vrienden deden mij denken aan de aanslagen van 9/11. In augustus 2001 trouwde ik in Amsterdam met mijn New Yorkse vrouw en in september van dat jaar verhuisden we naar deze stad. Een paar dagen later vloog het eerste vliegtuig honderd meter boven ons huis langs en boorde zich 300 meter verderop in het World Trade Center. Voor ons slaapkamerraam stonden we sprakeloos te kijken naar het enorme gat in de noordtoren. We kleedden ons aan en gingen naar buiten. De rest van de dag belden vrienden uit Nederland naar ons lege huis en lieten bezorgde boodschappen op ons antwoordapparaat achter. Totdat Gebouw 7 aan het eind van de middag instortte en de stroom en telefoonlijn van ons huis werden afgebroken.

Op 12 september, mijn verjaardag, moest ik mij langs drie checkpoints kletsen om bij ons huis te komen. De straten waren stoffig en verlaten: het meest apocalyptische beeld dat ik ooit heb gezien. De poes leefde gelukkig nog. Ik greep wat kleren, computers en bankkaarten en vertrok weer, samen met de poes. Drie weken later mochten we uiteindelijk

“Iedereen in Nederland zag live op televisie wat er vlak achter ons daadwerkelijk gebeurde”

ons huis weer in en begonnen we met een grote schoonmaak; het WTC stof zat overal in en op. Ik vond het antwoordapparaat en heb het bandje toen pas voor het eerst kunnen afluisteren. Het verbaasde me dat de grote meerderheid van de bellers vrienden en familie van ver weg waren, terwijl onze vrienden in Manhattan pas veel later contact met ons hadden. Iedereen in Nederland zag live op televisie wat er vlak achter ons daadwerkelijk gebeurde. Vijf jaar later heb ik over het absurde van die situatie een korte film gemaakt met behulp van het bandje van het antwoordapparaat.

Mondkapjes

Als ik nu naar de foto kijk van mijn vrouw die vlak na 9/11 in de rij staat om ons huis in te mogen (begeleid door een gewapende soldaat), valt me op dat ze een mondkapje draagt. Ze was 8 maanden zwanger van ons eerste kind en de geruchten over het giftige stof deden al de ronde.

Nu loopt iedereen met mondkapjes over straat. Deze keer voor een ziekte waar de hele wereld mee te maken heeft. We videobellen met alles en iedereen en praten met elkaar maar over één ding: corona. New York is opnieuw een epicentrum, maar deze keer Italië ook. En Engeland ook. Deze keer maak ik me ook zorgen over mijn vrienden in Nederland, dat land waar niet wordt getest.

Boven › Tjebbo's vrouw in 2001, vlak na de aanslagen van 9/11
Onder › Het WTC stof op de vensterbank bij Tjebbo thuis

Maar het leven in Nederland is toch altijd een stuk veiliger. Er is WW of bijstand. Er is verplichte ziektekostenverzekering. Ik weet dat het niet makkelijk zal zijn, vooral voor mijn freelancer vrienden in de filmwereld, maar ik woon hier in een land waar de lunch op school voor veel kinderen de enige maaltijd van de dag is. En dat terwijl de boeren bergen met eten weggooien, omdat er geen afnemers zijn. Mensen raken hier alles kwijt en de president raadt ons aan ontsmettingsvloeistof te injecteren.

“Blijkbaar was er in Nederland veel slecht nieuws over New York op televisie”

Ik heb geen idee hoe New York eruit zal zien als deze pandemie voorbij is, als het ooit helemaal voorbij is. Maar deze keer zijn we niet alleen. De hele wereld vraagt zich af in wat voor wereld we straks leven. Gedeeld leed, *indeed*.. 🗣️

A woman wearing a blue headscarf and orange pants is sitting in a doorway. She is looking towards the camera with a slight smile. The doorway is framed by wooden panels, some of which are painted green. The background is dark, suggesting an interior space. The overall scene is lit with warm, natural light.

CORONA:

geen inkomsten, geen eten

Jolanda Bijl (54) runde in Nederland een dierenpension en was therapeut in alternatieve geneeswijze. Tot ze een reis maakte door Nepal. Daar werd ze zó gegrepen door het land en de bevolking, dat ze haar leven drastisch omgooide. Inmiddels is ze geëmigreerd, heeft ze een stichting opgericht en ondersteunt ze samen met lokale Nepali diverse projecten, die nu noodgedwongen plaats moeten maken voor coronahulp.

FOTOGRAFIE: Privébezit

In 2014 maakte ik mijn eerste reis naar Nepal en ervoer ik de intense gastvrijheid van de Nepalese bevolking. Toen ik thuiskwam kon ik alleen maar denken: ik wil terug! Zo geschiedde. In 2015 keerde ik terug voor vijf maanden, in 2016 verbleef ik er het hele jaar en in 2018 ben ik officieel geëmigreerd. Ik werd verliefd op de mensen, op de oprechtheid en positiviteit, en wilde ze graag helpen. Zonder mijn westerse gedachten aan hen op te dringen, wilde ik ze bewust maken van thema's als duurzaamheid, scholing en gezondheid. Oordeelvrij samen dingen

“Belangeloos denken aan het welzijn van anderen zonder stil te staan bij wat het jezelf oplevert”

opbouwen, met als doel om kansarme kinderen de mogelijkheid tot onderwijs te bieden. Samen met lokale Nepalezen (Nepali), richtte ik de stichting Nepali Children op en startten we diverse projecten. Volledig vanuit de visie van het altruïsme: belangeloos denken aan het welzijn van anderen zonder stil te staan bij wat het jezelf oplevert.

Redden met reizen

Ik woon in het kleine dorp Suikhet, 15 kilometer buiten de stad Pokhara, aan de voet van de Himalaya. Ik huur een kamer van drie bij drie meter met een eigen bed en kast bij een Nepalese familie in een modern, stenen huis. Waanzinnig luxe voor Nepalese begrippen. Ik mag de (koude) douche van de familie gebruiken en als het meezit hebben we per dag twee uur internet.

Suikhet is een traditioneel, klein dorp, waarvandaan veel trektochten beginnen. In dit dorp is ook mijn *guesthouse* Home of Nepal gelegen. Door bijzondere reizen te organiseren, genereren we inkomsten voor de stichting Nepali Children. De reizen zijn maatwerk, maar beginnen meestal in het *guesthouse*. Hier kun je tot rust komen, wordt er door een Nepalese familie voor je gekookt en er zijn allerlei activiteiten te ondernemen in de directe omgeving. Vanuit het *guesthouse* beginnen we een programma. Dit programma passen we altijd aan op de wensen van het reisgezelschap.

Zo hebben we al meerdere keren gezinnen te logeren gehad en zouden we in mei eigenlijk een groep 70-plussers begeleiden. De reizen hebben maar één doel: anderen ook het pure, oprechte Nepal laten ervaren. De opbrengst van het *guesthouse* wordt volledig geschonken aan het Nepali Children Hostel, een kleinschalig kindertehuis waar plek is voor twaalf kinderen. Andere projecten die we vanuit de stichting begeleiden zijn schoolvoorlichting over persoonlijke hygiëne, zoals tandenpoetsen, en het verstrekken van schoollunches. Op deze manier krijgen kinderen in ieder geval één maaltijd per dag, neemt de stress door honger of kiespijn af en vinden kinderen het leuk om naar school te komen. Het positieve gevolg is minder schoolverzuim en bovendien kunnen kinderen zich beter concentreren zonder pijn of honger.

Honger door corona

Vanaf het moment dat corona in Nepal ging spelen, zijn we ons noodgedwongen op noodhulp gaan richten. Toen de hele wereld al last had van corona, was er in Nepal nog niets aan de hand. Tot de regering besloot om vanaf 24 maart de grenzen te sluiten en in totale *lockdown* te gaan om corona buiten de deur te houden. Vanaf dat moment werd er niets meer geïmporteerd en bleven de toeristen uit. Heel veel Nepalezen werken in het toerisme

“Bovendien kunnen kinderen zich beter concentreren zonder pijn of honger”

als gids, drager, kok of reisagent. Zo'n tachtig procent van de bevolking had van het één op het andere moment geen inkomsten meer. Ook een andere belangrijke bron van inkomsten viel weg: familieleden die in de Golfstaten werken sturen normaal gesproken iedere maand geld, maar veel van hen zijn door corona ontslagen. Geen inkomen betekent geen eten en er is niets ondraaglijker dan honger.

Veel Nepalezen wonen in de stad en mogen niet de straat op, maar in steden als Kathmandu is zoveel honger dat toch aangeraden wordt om terug te gaan naar het geboortedorp. Sommige mensen zijn wel vier weken onderweg om terug te komen. Ons eerste programma richtte zich op deze doelgroep. We zaten met een tafeltje langs de weg en deelde chiura (rijstsnacks) uit aan de mensen die passeerden. Per dag voorzagen we 40 tot 100 mensen van eten.

“De bevolking had van het één op het andere moment geen inkomsten meer”

Schommelend beleid

In onze omgeving verstrekte de gemeente voedselpakketten aan de inwoners. Wij hielpen bij de verspreiding ervan en regelden donaties voor meer dan 400 pakketten. Echter na twee weken was het budget van de gemeente op en bedachten ze dat de mensen wel weer aan het werk mochten om zo weer met hun inkomen voedsel te kunnen kopen. Tot twee weken later corona écht uitbrak. Toen moest iedereen weer stoppen en terug naar hun bergdorp. Zo schommelt het beleid continu. Er zijn nu zo'n 140 besmettingen per dag, met name in de omgeving van de grens met India. Onze gemeente is nog coronavrij, maar in de omliggende gemeenten zijn de eerste besmettingen geconstateerd. De middelen om te testen in Nepal zijn gering dus de vraag blijft hoeveel mensen er rondlopen waarvan we het niet weten.

Vandaag de dag delen we vanuit onze stichting voedselpakketten uit voor één dag. Bewoners uit onze hele gemeente zijn welkom om een pakketje eten op te halen. We gaan ervan uit dat mensen geen twee of drie uur gaan lopen voor één pakket, tenzij ze écht honger hebben. We hopen dus dat de personen die naar ons toekomen, echt de mensen zijn die honger hebben. Natuurlijk is dit systeem niet waterdicht, maar we zien over het algemeen dat de bevolking elkaar blijft helpen. Zelfs tijdens corona blijven de Nepalezen aardig en vol optimisme. Dat is Nepal. Zelfs als ze zelf niets hebben, delen ze hun eten.

“Zelfs tijdens corona blijven de Nepalezen aardig en vol optimisme”

Noodkreet

Ik heb geen moment overwogen om terug te gaan naar Nederland vanwege corona. Ieder jaar kom ik zes weken naar Nederland om mijn familie en vrienden te zien, maar ook om geld op te halen voor de stichting, zodat

zien. Er ontstond wel iets bijzonders dankzij mijn Nederlandse kring: we moesten ons financieringsplan drastisch omgooien door volop donaties in te zetten, dus we deden een noodkreet. En dan ontvang je zoveel mooie reacties! Nederlanders staan bekend als zuinig, maar als mensen in nood zijn, zijn Nederlanders heel vrijgevig.

“Nederlanders staan bekend als zuinig, maar als mensen in nood zijn, zijn Nederlanders heel vrijgevig”

we weer een jaar lang maatschappelijk werk kunnen verrichten. Dit jaar zou ik eind mei naar Nederland gaan. Toen bleek dat dat niet door zou gaan, was het wel even slikken. Ik mis onder andere de verjaardagen van mijn moeder en zusje. Sommige vrienden zijn ziek en ik heb geen idee of ik ze überhaupt nog ga

Toch heb ik grote zorgen. Het Ministerie van Toerisme heeft aangekondigd dat de komende zes maanden alle hotels en restaurants nog dicht moeten blijven. Daarna is het regenseizoen. Dat betekent dat er in ieder geval tot april volgend jaar geen enkele trektocht kan plaatsvinden. Mensen gaan hier niet dood door corona, maar dood door het gebrek aan inkomsten. De economische gevolgen zijn dramatisch. Na de aardbeving in 2015 heeft het drie jaar geduurd, voordat het land weer een beetje opgebouwd was. Ik houd mijn hart vast. En ondertussen help ik waar ik kan. Maar de bewustwordingsprojecten komen voorlopig even op een tweede plaats te staan. Noodhulp is waar het nu om draait. ●●

Zij leeft, omdat jij geeft. Voor 25 euro geef je een gezin een maand lang eten.
Doneer op NL22TRIO 0390 9111 94 t.n.v. Stichting Nepali Children.
Op www.nepalichildren.com vind je meer informatie en via social media deelt Jolanda regelmatig updates onder de naam Jolu Arati.

ZORG IN DE VS EEN TOTAAL ANDER SYSTEEM

In de Verenigde Staten van Amerika wordt er ruim 2 keer zoveel uitgegeven aan zorg als in Nederland. Zijn de Amerikanen twee maal zo vaak ziek of vergen ze twee maal zoveel medische zorg als een inwoner in Nederland?

Een belangrijke oorzaak van de hoge medische kosten in de VS is dat de gezondheidszorg grotendeels bestaat uit profitorganisaties en bovendien niet gereguleerd is. Met andere woorden, de huisarts in jouw straat mag 2 keer zoveel voor een consult vragen als de huisarts in mijn straat. Geen wet die hem dit verbiedt, zolang hij zijn tarievenlijst jaarlijks aangeeft aan de overheid.

Het gevolg van deze 'niet regulatie' is dat ook ziekenhuizen de prijzen voor hun diensten vrij kunnen bepalen. Een trip naar de EHBO kan makkelijk \$3.000 kosten en kan zo oplopen tot boven de \$20.000. Een factuur van \$55.000 voor een bevalling met keizersnede is in San Francisco niet ongewoon. De kamer alleen al heeft een prijskaartje van \$9.081 per nacht. Vier nachten in het ziekenhuis en daarbij de kosten van de bevalling, de rekening loopt snel op.

Hoe kan de gemiddelde Amerikaan deze kosten dragen? Er is immers ook geen zorgverzekering die door de overheid wordt gesponsord. Zeker niet als je jonger bent dan 65 jaar.

Op dit ogenblik zijn er ongeveer 44 miljoen Amerikanen (op een totale bevolking van 330 miljoen) die geen zorgverzekering hebben. Ikzelf reken mij tot de gelukkigen, want mijn zorgverzekering wordt door mijn werkgever betaald. Maar bedrijven zijn niet verplicht om hun personeel een verzekering aan te bieden. Bovendien, als ik morgen mijn baan verlies, verlies ik mijn verzekering ook per direct. Indien ik dan zelf een zorgverzekering af wil sluiten, kost mij dit zo \$600-\$700 per maand.

Nu denk je misschien dat dit bedrag nodig is, omdat de verzekeringen zich blauw betalen aan de ziektekosten van hun verzekerden. Dus niet. De grote verzekeringsmaatschappijen hebben netwerken opgezet met artsen en ziekenhuizen. Afhankelijk van de grootte van het netwerk, bouwen de verzekeringsmaatschappijen kortingen op van 25 à 30% tot 50 à 60%. En de verzekerde

zelf heeft er alle baat bij om het netwerk van zijn verzekering te gebruiken, want anders wordt er nog een extra bedrag aan de verzekerde doorberekend.

GMMI (Global Medical Management) is een kostenbesparend bedrijf dat door met verschillende netwerken contracten te sluiten, kortingen bedingt bij ziekenhuizen en dokters. GMMI acteert als *third party administrator* voor OOM wat wil zeggen dat GMMI de rekeningen in naam van OOM behandelt. Op deze wijze kan OOM aanhaken op de kortingen die GMMI heeft bedongen.

Kortom, het Amerikaanse zorgsysteem is niet te vergelijken met wat we gewend zijn in Nederland. Het is dus van groot belang dat je een goede verzekering afsluit, voordat je naar de VS komt, als toerist, student of expat. GMMI staat je, in samenwerking met OOM Verzekeringen, hierin graag bij!

Volgens de Organization for Economic Cooperation and Development (OECD) werd in de VS in 2018 per hoofd van de bevolking \$10,586 uitgegeven aan medische zorg. In Nederland was dit \$5,288.

OOK 80 JAAR

Niet alleen voor OOM is het feest dit jaar. Ook Adrian van Pelt, geboren op 20-11-1940 te Rotterdam, bereikt dit jaar de bijzondere leeftijd van 80 jaar. Adrian werkte tot zijn vijftigste bij Shell en emigreerde bijna 30 jaar geleden naar Honduras. Samen met zijn Hondurese vrouw Vicky en hun zoon Arie woont hij in Siguatepeque, zijn zoons Fernando en Marco wonen in Nederland.

Sinds hij is vertrokken is hij een trouwe klant van OOM en belt hij regelmatig om te vragen of zijn declaraties zijn binnengekomen én voor een praatje pot. Jammer genoeg kan Adrian geen brieven meer aan OOM sturen, omdat het postkantoor gesloten is vanwege corona. Gelukkig kan Adrian ook e-mailen. Al heeft hij de computer vooral om de Telegraaf te lezen!

Hoe hij zijn verjaardag gaat vieren? "Ik blijf gewoon thuis, we eten vast wel een taartje. Gerookt of gedronken heb ik nooit. Verder loop ik slecht, dat is echt een probleem. Maar we blijven lachen!"

Beste meneer van Pelt, namens alle medewerkers van OOM wensen wij u een hele fijne verjaardag toe!

COLOFON

OOM Magazine is een uitgave van OOM Verzekeringen ter gelegenheid van het 80-jarig bestaan.

CONCEPT	Claartje Schouten Chantal Deen Basia Staal
HOOFDREDACTIE EINDREDACTIE	Claartje Schouten Irma L'Abée
FOTOGRAFIE	Marianne van der Quast, Marianne Q Fotografie
FOTOGRAFIE COVER	Voorzijde Shutterstock Achterzijde Dutch Nomad Couple en Unsplash
VORMGEVING & ILLUSTRATIE	Ricky Booms, dimgray
DRUK	Zalsman, Zwolle
VERSCHEIJNINGSDATUM	16 juli 2020

Aan dit jubileummagazine werkten mee:
Daan Spruit, Koen Linders, Renske Pompe, Frans van der Woldt, Jan Verdriet, Chris Wouters, Thomas van der Ploeg, Arthur van Beek, Daniel Hoffer, Matthijs van Gelder, Taïs Felicia, Manank Vipulkumar Shah, Floris Evers, Jesper Voois, Bernardine Lenderink, Tjebbo Penning, Jolanda Bijl, Adrian van Pelt, Myriam Van Malleghem, Laura Higgins, Trienke Lodewijk, Ruud Wessels, Sandy van de Craats, Diederik Sutorius en Jitske Aben.

Met speciale dank aan alle medewerkers van OOM Verzekeringen.

Niets uit deze uitgave mag geheel of gedeeltelijk, op welke wijze dan ook, worden verveelvoudigd zonder toestemming van OOM Verzekeringen.

LAURA

(38, Australië)

“Toen mijn moeder in Nederland haar schouder brak en mijn hulp nodig had, heeft OOM voor mij en mijn twee kinderen de vliegtickets betaald. Ik ben zes weken in Nederland gebleven om haar te helpen met douchen, aankleden, het huishouden en bezoeken aan de dokter en fysiotherapie. Zonder OOM was dit niet mogelijk geweest!”

RUUD

(34, wereldreis)

“Tijdens mijn never ending backpacktrip – ik heb zo’n vier jaar rond de wereld gereisd – vond ik het zeer prettig om bij OOM verzekerd te zijn. Alles was met speels gemak te begrijpen en is perfect verlopen.”

BLIJ!

TRIENKE

(56, Zuid-Afrika):

“Toen mijn man flauwviel op het vliegveld van Johannesburg en de hulpverleners zijn creditcard niet konden vinden, wilden ze hem niet meenemen naar een ziekenhuis. Toen ze mij belden – ik zat op dat moment in Mozambique – zei ik dat ze OOM moesten bellen. Toen OOM hen vertelde dat het oké was, hebben ze hem overgebracht naar een privékliniek. Hij bleek malaria te hebben.”

SANDY

(48, Nieuw Zeeland)

“Mijn man, twee kinderen en ik reizen sinds 2019 op de bonnefooi de wereld over. We zijn echte avonturiers en zoeken graag de adrenaline op. Bungeejumpen, skiën, hiken en 4x4 tochten door onherbergzame landschappen: niets is ons te gek. Daarbij is vooral de SOS-dekking een geruststellende gedachte.”

JITSKE

(32, Ecuador)

“TOEN MIJN OMA VORIG JAAR OP STERVEN LAG, HEEFT OOM MIJN VLUCHT VERGOED. OOM REAGEERDE HEEL SNEL EN ADEQUAAT, HIERDOOR HEB IK EEN PAAR DAGEN VOORDAT ZE OVERLEED NOG AFSCHIED KUNNEN NEMEN VAN HAAR. IK BEN ZE DAAR ERG DANKBAAR VOOR.”

DIEDERIK

(62, Duitsland)

“Ik vind het echt een prestatie hoe goed en simpel OOM het heeft geregeld. Bij andere verzekeringen in Duitsland moet je enorm veel formulieren invullen en betaal je een hoge premie, zeker als je jaren niet in Duitsland verzekerd bent geweest. Bij OOM verliep de aanname heel eenvoudig en kun je bijvoorbeeld gewoon met PayPal betalen. Daar zijn ze echt verder mee dan andere verzekeringen.”

HERMAN

(73, Israël)

“Zelfs toen ik door een probleem met de universiteit van mijn dochter het geduld van de medewerker van OOM aardig op de proef stelde, bleef hij uiterst vriendelijk en behulpzaam. Mijn dochter Ronnie in Colorado zegt altijd: “With OOM I feel at h’OOM!””

- [instagram.com/oovverzekerings](https://www.instagram.com/oovverzekerings)
- [facebook.com/oovverzekeringen](https://www.facebook.com/oovverzekeringen)
- [linkedin.com/company/oov-verzekeringen](https://www.linkedin.com/company/oov-verzekeringen)
- [youtube.com/user/oovverzekerings](https://www.youtube.com/user/oovverzekerings)
- twitter.com/oovverzekering